

Πέμπτη 17 Μαρτίου
1927

Η Σιδωνία
Μηλοβού

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΕΘΝΟΝ
ΕΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΚΑΙ
ΔΙΚΑΙΟΝ
ΑΝΕΙ
ΡΑΤΑΝ

για να μη μπαίνει αέρας κι' άρχισε να ρεκάζει, να σκούζει, να δερνεται...

Η φωνή του έσκισε το μαύρο σκοτάδι της νύχτας κι' άπλώθηκε τρομαγμένη στους μαχαλάδες που βρίσκονταν κάτω απ' το κάστρο. Έσκουζε έτσι όρα πολλή, με σφιγμένες τις γροθιές, τρομαγμένος, λαχταρισμένος, σβύνοντας απ' την αδυναμία...

Η θειά Άρετή που καθόταν στόν άποκάτου μαχαλά, άκουσε μέσα στόν ύπνο της τούς σκουσμούς και το κακό που γινότανε και πετάχτηκε άλαφιασμένη.

— Χριστέ και Παναγία !...

Άπλωσε το χέρι της κάτω απ' τ' άσκεπάσματα και τράβηξε το γέρο της απ' τόν ύπνο.

— Αργύρη, σήκω ! Χαλάει ο κόσμος, Χριστέ μου !...

Ο Αργύρης άνασηκώθηκε στόν άγκώνα του μισοκοιμισμένος και τήν κούταξε με βαρεία άκόμα τ' ά βλέφαρα απ' τόν ύπνο...

Τό σκούξιμο άκούστηκε αυτή τη φορά πειό δυνατό, πειό σπαραχτικό και τρομαγμένο.

— Άκούς ;... Άκουσες ;... τούπε ή θειά Άρετή κι' έκανε τό σταυρό της.

Ο Αργύρης άνακάθησε στό κρεβάτι του και τέντωσε τόν λαιμό του, βάζοντας άνοιχτές τις χούφτες στ' αυτιά του. Πέρασαν έτσι κάμποσα δευτερόλεπτα, χωρίς ν' άκούσση τίποτα.

— Νυχτοπούλια θύσαν, μουρούρισε...

— Άκου ! Άκου !... τόν έκοψε ή Άρετή σφιγγόντας του τό χέρι.

Ξανακούστηκαν τώρα οι ίδιοι σκουσμοί, σά θηγος βοδιού που τό σφάζουν. Η θειά Άρετή άνατρίχιασε... Άξαφνα άπεικασαν τόν παραθύρο της γειτονιάς ν' άνοιξη. Η φωνή της κυρά Μανταλένια άκούστηκε φοβισμένη, μέσα στη νύχτα :

— Θειά Άρετή !... Θειά Άρετή !...

Η Άρετή πήδησε απ' τό κρεβάτι κι' έτρεξε μισόγυμνη καθώς ήταν στό παράθυρο. Άνοιξε και πρόβαλε έξω. Η νύχτα ήταν θεοσκότεινη.

— Άκουσες, γειτόνισσα ; τήν ρώτησε ή Μανταλένια απ' άντίκρου.

— Ναί, τί νάναι ; Κάποιος έσκουζε...

— Άπ' τού Κανταρά τό ρημάδι έρχόταν ο ρέκος. Κάτι θά τρέξη. Σάν νά γνώρισα τη φωνή τού Άνέμη... Τί λές ; Νά πάμε νά δούμε... Είνε κρύα απ' τό Θεό... Άρρωστος άνθρωπος... Ντύσου κι' έρχομαι...

Ο Αργύρης έλξε σηκωθεί και ντυνόταν κι' έλας. Η θειά Άρετή ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, διπλώθηκε στό μαντηλά της, σκόλλισε τη φωτιά στό μαγαλάκι, έβαλε δυό τρία άναμμένα κάρβουνα στό λιβανιστήρι, έφοιξε και πέντ' έξη σπυριά λιβάνι και ξεσύρτωσε τήν πόρτα. Άπάνου στήν ώρα έφτασε κι' ή Μανταλένια κρατώντας τό φανάρι της άναμμένο. Ο Αργύρης πήρε τη μαγκούρα του και ξεκίνησαν...

Όσο φυσούσε δυνατό ξεροβόρι, στόν ούρανό ταξίδευαν, μαύρα σύννεφα. Πήραν τό καλντεριμί π' άνηφόριζε κατά τό ρημάδι τού Κανταρά, χωρίς νά μιλούν. Ο άγέρας μούγγριζε άγρια κάτω απ' τις σκοτεινές, έτοιμόροπες καμάρες, τ' ά δέντρα στούς γύρω κήπους δερνόντουσαν τ' άνω με τ' άλλο...

Η φωνή δέν ξανάξε άκουσσει πειά... Φτάσαν στό ρημαδιακό τού Κανταρά και μπήκαν στήν μεγάλη πλακόστρωτη αυλή. Στάθηκαν μια στιγμή κι' άφουγκράστηκαν, μα δέν άκουσαν τίποτα. Ο Αργύρης πήρε τό φανάρι απ' τ' ά χέρια της Μανταλένιας και τράβηξε μπρος. Η θειά Άρετή πίσω με τό θυμιατό άναμμένο, κράταγε τη Μανταλένια απ' τό μπράτσο και προχώραγαν μαζί...

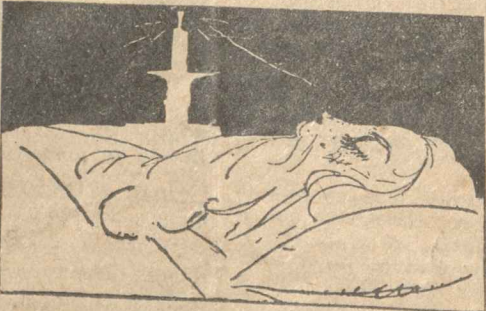
Ήσαν πώς τό σπύτι ήσαν στοιχειωμένο κι' ή καρδιά τους χτύπαγε φοβισμένα. Όταν άνέβηκαν τήν πλατιά πετροσκαλα και μπήκαν στό χαγιάτι κάνανε κι' οι δυό τό σταυρό τους κι' είπαν ψιθυριστά τ' όνομα τού Χριστού.

Πέρασαν ύστερα απ' τις πρώτες κάμαρες και τράβηξαν ολότσια για τό δωμάτιο ποιήμενο ο Άνέμη. Ο άγέρας τρύπωνε σφυρίζοντας άνάμεσα απ' τ' ά σπασμένα τζάμια, νυχτερίδες φτερούγιζαν ψηλά στό νταβάνι...

Άπ' έξω απ' τήν πόρτα της κάμαρης τού Άνέμη στάθηκαν με τεντωμένα τ' αυτιά. Δέν άκουγότανε όμως τίποτ' άλλο απ' τό χαλασμό τού αέρα και τη γρήγορη άναπνοή τους απ' τ' άνηφορίσματα... Ο Αργύρης άπλωσε άπότομα τό χέρι του, έπιασε τό μανταλά κι' άνοιξε τήν πόρτα διάπλατα. Ξάφνου ένα δυνατό φτεροκόπημα άκούστηκε πάνω απ' τ' ά κεφάλια τους. Η γυναίκες ξεφύγισαν τρομαγμένες. Ήτανε μια μεγάλη κουκουβάγια που πέταξε σκούζοντας και χάζηκε μέσα στό σκοτάδι της νύχτας. Ήταν ή ίδια πουχε τροπώσει απ' τό σπασμένο τζάμι στήν κάμαρη τού Άνέμη και τόν έλξε τρομάξει τις στεγνές συγμές της ζωής του...

Ο Αργύρης μπήκε ίσια μέσα στή κάμαρη κρατώντας τό φανάρι ψηλά και στάθηκε μπρος στό κρεβάτι τού Δημητρίου. Όταν τ' άδαν άδειο μαριμάρωσαν. Πού έλξε πάει ο άρρωστος ;

Γυρνώντας πάλι πρὸς τήν πόρτα τόν άντίκρουσαν γονατιστόν μπρος στό παράθυρο, με τό κεφάλι τρυπωμένο έξω απ' τό σπα-

σμένο τζάμι, με τ' ά χέρια κρεμασμένα κάτω, άσάλευτα.

— Παναγίτσα μου ! μισόκλαψε ή θειά Άρετή, είνε πεθαιμένο. Τι τούθε νά κατεβή απ' τό κρεβάτι ;...

Ο Αργύρης κοντοζύγωσε, είδε πώς ο Άνέμη έόπε έπαιζε με τόν έπιασε απ' τις μασχάλες για νά τόν άπιδώσουν στό κρεβάτι. Βόηθησαν κι' ή γυναίκες μισοκλαίγοντας σιγανά κι' άναστενάχτηκαν.

Όταν τόν ξάπλωσαν και τόν σκέπασαν ή θειά Άρετή έλξε νά τού τρέξη τ' ά χέρια. Η Μανταλένια πούχε πάρει τό μπουκάλο με τό άνόδυνο μαζί της, τ' άβγαλε απ' τήν τσέπη της και τόν μάρμα.

Ο Άνέμη μισοσυνήροθε. Άνοιγόκλεισε τ' ά βλέφαρά του κι' κούταξε γύρω του, χωρίς νά γνώριση κανένα. Δέν καταλάβαινε τίποτ' άκούγοντας, τό σάγόνι του έλξε στραβώσει, τ' ά μάτια του είγαν βαρεία θανάτωση, σάν νά τάχε θλώσει κι' έλας ο θάνατος.

Η θειά Άρετή έκανε τό σταυρό της...

Παναγία μου, πώς είξε μακρύνει ή μύτη του !

Και τ' ά χέρια του ήσαν μελανιασμένα, κρύα και παγωμένα, καλιασμένα κι' άλύγιστα...

Είχαν σταθεί ολόγυρά του μη ξερόνας τί νά κάνουν. Πέθανε αυτό ήταν πειό ολόφανερο. Τό καρδί του λαμού του άνέστη βάνε παραξένα...

Τό θυμιατό άκουμισμένο πλάι, σ' ένα τραπέζι, σκόρπαγε τ' ά γλυκιά του μισοχολιά...

Άξαφνα στό μελανιασμένο πρόσωπο τού Άνέμη άπλώθηκε σάν γέλιο, ένα γέλιο κρύο και παγωμένο. Κούνησε μά-μά του τ' ά κεφάλι του και κάτι τραύλισε άνάμεσα στά δόντια του.

— Άγγελοκρούγεται !... ψιθύρισε λυπημένα ή θειά Άρετή.

Κ' έτσι καθώς είχαν τ' ά βλέματά τους καρφομένα άπάνω τόν εΐδαν ν' άνασηκώνεται άπότομα, νά ορθώνει τό λαιμό του και ν' άπλώνη τό κοκκαλιασμένο του χέρι έμπρός σάν νά κρατά κάτι...

Η Μανταλένια που στέκοταν κοντά τ' ά τραβήχτηκε πίσω φοβισμένη.

Ο Άνέμης κούνησε δυό-τρεις φορές βγαλμένη του μασέλα, τό στήθος του σκουσε, τ' ά μάτια του πετάχτηκαν έξω. Σ' άρχη τραύλισε κάτι με δυσκολία, σάν τούχε δεθί ή γλώσσα κι' άξαφνα τ' ά βγήκε απ' τό στόμα του άλλοκοτη, ραγισμένη, τρεμουλιάριση :

— Άκούστε συντοπίτες !... Όσοι χετε ζω...ω...ω...ω...

Η γυναίκες κούταχτηκαν μεταξύ τους νήσυχ.

Ο Αργύρης στεκότανε σαστισμένος...

Τ' ά μάτια του άπιδώθηκαν νά τρέψουν τ' ά μάτια του άλλου θύσαν...

— Άκούστε συντοπίτες !... Όσοι χετε ζω...ω...ω...ω...

Η γυναίκες κούταχτηκαν μεταξύ τους νήσυχ.

Ο Αργύρης στεκότανε σαστισμένος...

Τ' ά μάτια του άπιδώθηκαν νά τρέψουν τ' ά μάτια του άλλου θύσαν...

— Άκούστε συντοπίτες !... Όσοι χετε ζω...ω...ω...ω...

Η γυναίκες κούταχτηκαν μεταξύ τους νήσυχ.

Ο Αργύρης στεκότανε σαστισμένος...

Τ' ά μάτια του άπιδώθηκαν νά τρέψουν τ' ά μάτια του άλλου θύσαν...

— Άκούστε συντοπίτες !... Όσοι χετε ζω...ω...ω...ω...

Η γυναίκες κούταχτηκαν μεταξύ τους νήσυχ.

Ο Αργύρης στεκότανε σαστισμένος...

Τ' ά μάτια του άπιδώθηκαν νά τρέψουν τ' ά μάτια του άλλου θύσαν...

— Άκούστε συντοπίτες !... Όσοι χετε ζω...ω...ω...ω...

Η γυναίκες κούταχτηκαν μεταξύ τους νήσυχ.

Ο Αργύρης στεκότανε σαστισμένος...

Τ' ά μάτια του άπιδώθηκαν νά τρέψουν τ' ά μάτια του άλλου θύσαν...

— Άκούστε συντοπίτες !... Όσοι χετε ζω...ω...ω...ω...

Η γυναίκες κούταχτηκαν μεταξύ τους νήσυχ.

Ο Αργύρης στεκότανε σαστισμένος...

Τ' ά μάτια του άπιδώθηκαν νά τρέψουν τ' ά μάτια του άλλου θύσαν...

— Άκούστε συντοπίτες !... Όσοι χετε ζω...ω...ω...ω...

Η γυναίκες κούταχτηκαν μεταξύ τους νήσυχ.

Ο Αργύρης στεκότανε σαστισμένος...

Τ' ά μάτια του άπιδώθηκαν νά τρέψουν τ' ά μάτια του άλλου θύσαν...

— Άκούστε συντοπίτες !... Όσοι χετε ζω...ω...ω...ω...

Η γυναίκες κούταχτηκαν μεταξύ τους νήσυχ.

Ο Αργύρης στεκότανε σαστισμένος...

Τ' ά μάτια του άπιδώθηκαν νά τρέψουν τ' ά μάτια του άλλου θύσαν...

— Άκούστε συντοπίτες !... Όσοι χετε ζω...ω...ω...ω...

Η γυναίκες κούταχτηκαν μεταξύ τους νήσυχ.

Ο Αργύρης στεκότανε σαστισμένος...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια έκ' τού προηγούμενου)

Και όταν πιά αισθανθώ ότι κάθε υπερασπίσις τού έαυτού μου θά είνε ματαία, όταν άπελπισθώ απ' όλες τις έλπίδες μου, όταν έμυληθώ όλες ής δυνάμεις μου, τότε μόνο θά έχω τήν τόλμη ν' άντισταθώ κατά πρόσωπο τόν θάνατον, νά μιλήσω ήσυχά μαζί του και νά γευθώ τό μικρό ποτήρι του...

Μά μήπως και τώρα, ή στιγμή αυτή που δμιλώ, δέν βλέπω ότι έχω πιά χαιδελ τό π' άν για μένα ;

Και μου μένει άραγε τίποτ' άλλο από τη βεβαιότητα αυτή, ότι ή ζωή μου πιά δέν έχει κανένα σκοπό σ' αυτόν τόν κόσμο ;

Ποιός άραγε δοκίμασε ποτέ τέτοια ζωή άπελπισμένη ;

Ποιός πέτυχε ποτέ τέτοιους πόνους, τέτοια βάσανα ;

Όχι ! Ούτε φίλημα, ούτε χαιρετισμό !

Έτσι ήσυχα θ' άκολουθήσω τό πεπρωμένο μου. Δικαίως τ' ά δάκρυά μου θά με φέρουνε στόν τάφο.

Η ύμνη μου, ή τύχη μου, ή καρδιά μου, όλα, όλα έχουν συνωμοτήσει εναντίον μου.

Κι' εγώ δέν μπορώ νά ύποταχθώ παρά στή μοίρα μου !...

V

Όρα...

Είχα λοιπόν τέτοια τόλμη, ώστε νά σκεφθώ νά τήν έγκαταλείψω ;

Ναί, Θρησκεία μου, ναί ! Όμολογώ ότι ήθελα νά σ' αφήσω γιατί βρήκα σέ μια πολύ άξιοθρήνητη κατάσταση.

Μά ποιός άλλος λοιπόν θά μπορούσε στό μέλλον νά σέ παρηγορήσει έκτός από μένα ;

Μά τό ξέρω, τό ξέρω, άγίη μου, πώς και αυτό άκόμα τ' όνομά μου θά σου πρξενή φρίκη ο αν τ' άκούσε, γιατί εγώ ή ιων ή αίτία που έβγαλε τόσο δυστυχισμένη.

Δυστυχώς πιά δέν μπορούμε νά χουμε καμιά βοήθεια ούτε απ' τούς ανθρώπους, ούτε απ' τόν έαυτό μας.

Και έτσι δέν μου μένει πιά τίποτ' άλλο από τού νά δηθώ στόν ήμιτο, από τού νά παρακαλέσω τό Θεό, νά μάς δώση μια βήθεια, έξω απ' αυτόν τόν κόσμο, σέ μια άλλη ζωή, στήν όποια νά μη μάς καταδικάσουν πιά οι άνθρωποι.

Κι' αν οι λίπες μου, οι παρηκλήσεις μου και ή τύχη της συνειδήσεώς μου, άκουσθούνε κάποτε απ' τό Θεό, ω ! τότε Θρησκεία μου, είμαι βέβαιος, πως δέν θά είσαι πιά τόσο δυστυχισμένη, δέν θά είσαι πιά τόσο πονεμένη...

Κι' έτσι κι' εγώ μαζί μ' έσένα, άγάπη μου, θά ξεχάσω όλα τ' ά βάσανά μου...

Και όμως αυτή τη στιγμή, που εγώ βρίσκομαι στή θανάσιμη αυτή άπελπισία, έσύ ποιός ξέρει από ποσους ανθρώπους θά άπειλείσαι !

Μ' αλλοίμονο ! Βλέπω καλά πως δέν μπορώ νά σέ υπερασπισθώ, δέν μπορώ νά σέ βοηθήσω σέ τίποτα.

Μου είνε αδύνατο πιά νά σφουγγίσω τ' ά δάκρυά σου, νά σέ σφύσω σάν τότε στήν άγκαλιά μου, νά κούσω και καί τ' ά μυστικά της ψυχής σου...

Τίποτα δέν μπορώ νά κάνω για σένα.

Σήμερα είμαι τόσο άπελπισμένος, ώστε δέν ξέρω πιά ούτε πού νά πάω, σάν φύγω από κοντά σου, ούτε τό πώς θά σ' αφήσω, ούτε τό πότε θά μπορούσω νά σέ ξαναϊδώ...

Μά τι σκληρό που είνε ή μοίρα μου !

Μήπως λοιπόν κι' ή Θρησκεία έν είνε πλασμένη από τ' ά χέρια του Θεού, όπως όλοι οι άνθρωποι ;

Γιατί λοιπόν σκληρό Θεέ, γιατί αφήνεις νά γίνη αυτός ο γάμος που θά βεβηλώσει τό ναό σου ;

Και ο πατέρας της πάλι, γιατί κι' αυτός δέν έννοει ν' αλλάξη τίποτ' ;

Και όμως θά μετανόηση πικρά γι' αυτό που θέλει νά κάνει τώρα. Θάρρη μια ήμερα που ή Θρησκεία δέν τ' ά καταρτίεται, που θά τόν σκέπτεται και θά τόν βλαφτερει, για όλη τήν τρομερή αυτή κατάσταση που της έδημιούργησε στή ζωή της.

Ναί, ναί, θαρρή καιρός που ή άγνη αυτή κοπέλλα, θά συλλογίζεται με άναγαστή που της γονείς της.

Μά τότε θά είνε πιά άργά. Κανείς δέν θά μπορού πιά νά τήν βοηθήσει.

Μ' αλλοίμονο ! Δέν τήν άκούτε λοιπόν ; Δέν τήν άκούτε τώρα άκόμα, πώς φωνάζει ; πώς θρηνεί ;

Πού θέλετε νά τήν σφύρετε ; Γιατί θέλετε νά τήν

θυσιάζετε ;...

Αν και βρίσκομαι τόσο μακριά της, και όμως άκούω καθαρά τούς θρήνους της, τούς όδυμούς της...

Ναί ! άκούω τ' όνομά μου που τό προσφέρουν κάθε στιγμή τ' ά χείλη της...

Ό ! Μά είσθε λοιπόν τόσο σκληροί ; Είσθε λοιπόν τόσο βάρβαροι γονείς, ώστε νά μη έννοείτε άκόμα πιά είνε ή ευτυχία της κόρης σας ;

Μ' αλλοίμονο ! Αλλοίμονο !

Τώρα ξέρω, τώρα καταλαβαίνω πολύ καλά τί σ' άξίζει !

Ναί, ναί ! Τό αίμα σας, τό αίμα μου, ή ζωή μου... ή έκδίκησή μου.

Πρέπει, πρέπει, είνε άνάγκη νά έκδικηθώ ή Θρησκεία !

Μά και σ' ό λοιπόν φίλε μου, και σ' ό Λορέντζε, μένεις έτσι αδιάφορος ; Γιατί λοιπόν δέν με βοηθείς ;

Δέν σοι έγραφα τώρα τελευταία, γιατί ή ψυχή μου ήτανε τόσο άνασταταμένη, που δέν μπορούσα νά σκεφθώ τίποτα...

Η καρδιά μου, Λορέντζε, ήταν γεμάτη από όργη, από ζηλοτυπία, από έκδίκηση και από έρωτα και ό' αυτά τ' ά πάθη έθιγαν τόσο τό στήθος μου, ώστε δέν μ' άφηναν έλεύθερο και ήσυχο νά σκεφθώ και νά σοι γράψω...

Βοήθησέ με λοιπόν τώρα Λορέντζε, βοήθησέ με, γιατί αισθάνομαι ότι ή ζωή μου είνε πιά λίγη και ο μαρτυρικός της ψυχής μου θά με φέρει πολύ γρήγορα στόν τάφο.

Πολλές φορές, φίλε μου, σκέπτομαι ότι αν ήθελα ν' άρπάξουν διά της βίας τήν δυστυχισμένη Θρησκεία από κοντά μου, δέν θά μπορούσαν νά τό κατορθώσουν... γιατί δέν θά τούς άφηνα ποτέ νά τήν έγγίξουν...

Και όμως τώρα έφυγα μόνος μου, έφυγα με τήν θέλησή μου από κοντά της...

Κανείς δέν ξέρει, φίλε μου, κανείς δέν μπορεί νά μάθη πο-έ, τό μυστήριο αυτό που έχω θάψει στήν καρδιά μου !

Τι νά είνε, άραγε ο κορμός έκείνος ιδρώτας, που με λούζει άπότομα κάθε νύχτα ; Τι νά είνε αυτή ή ταραχή που με πιάνει κάθε στιγμή ;

Μόλις χαράζει είμαι έτοιμος και βγαίνω έξω από τό σπίτι μου.

Άλλοτε πάλι ή χαλαρή με βούρχει βυθισμένο σ' ένα ληθαργικό, άφορ όλη τη νύχτα τυραννηθώ με τήν σκέψη της...

Δέν βούρκα πιά, φίλε μου, πουνθενά άνάπαυση.

Λίγες στιγμές πού άρχίσω νά σοι γράψω αυτό τό γράμμα, έκλαιγα σάν μικρό παιδί χωρίς νά ξέρω γιατί, χωρίς νά μπορώ νά ξεγήνωσώ τήν αίτία των δακρύων μου.

Άλλες φορές πάλι, φίλε μου, μου φαίνεται ότι βλέπω γύρω μου νά ορθώνεται τό κεφάλι ένός φοβερού δαιμόνου που θέλει νά πάρη τη ζωή μου.

Ένα ληθαργικό, άφορ όλη τη νύχτα τυραννηθώ με τήν σκέψη της...

Δέν βούρκα πιά, φίλε μου, πουνθενά άνάπαυση.

Λίγες στιγμές πού άρχίσω νά σοι γράψω αυτό τό γράμμα, έκλαιγα σάν μικρό παιδί χωρίς νά ξέρω γιατί, χωρίς νά μπορώ νά ξεγήνωσώ τήν αίτία των δακρύων μου.

Άλλες φορές πάλι, φίλε μου, μου φαίνεται ότι βλέπω γύρω μου νά ορθώνεται τό κεφάλι ένός φοβερού δαιμόνου που θέλει νά πάρη τη ζωή μου.

Ένα ληθαργικό, άφορ όλη τη νύχτα τυραννηθώ με τήν σκέψη της...

Δέν βούρκα πιά, φίλε μου, πουνθενά άνάπαυση.

Λίγες στιγμές πού άρχίσω νά σοι γράψω αυτό τό γράμμα, έκλαιγα σάν μικρό παιδί χωρίς νά ξέρω γιατί, χωρίς νά μπορώ νά ξεγήνωσώ τήν αίτία των δακρύων μου.

Άλλες φορές πάλι, φίλε μου, μου φαίνεται ότι βλέπω γύρω μου νά ορθώνεται τό κεφάλι ένός φοβερού δαιμόνου που θέλει νά πάρη τη ζωή μου.

Ένα ληθαργικό, άφορ όλη τη νύχτα τυραννηθώ με τήν σκέψη της...

Δέν βούρκα πιά, φίλε μου, πουνθενά άνάπαυση.

Λίγες στιγμές πού άρχίσω νά σοι γράψω αυτό τό γράμμα, έκλαιγα σάν μικρό παιδί χωρίς νά ξέρω γιατί, χωρίς νά μπορώ νά ξεγήνωσώ τήν αίτία των δακρύων μου.

Άλλες φορές πάλι, φίλε μου, μου φαίνεται ότι βλέπω γύρω μου νά ορθώνεται τό κεφάλι ένός φοβερού δαιμόνου που θέλει νά πάρη τη ζωή μου.

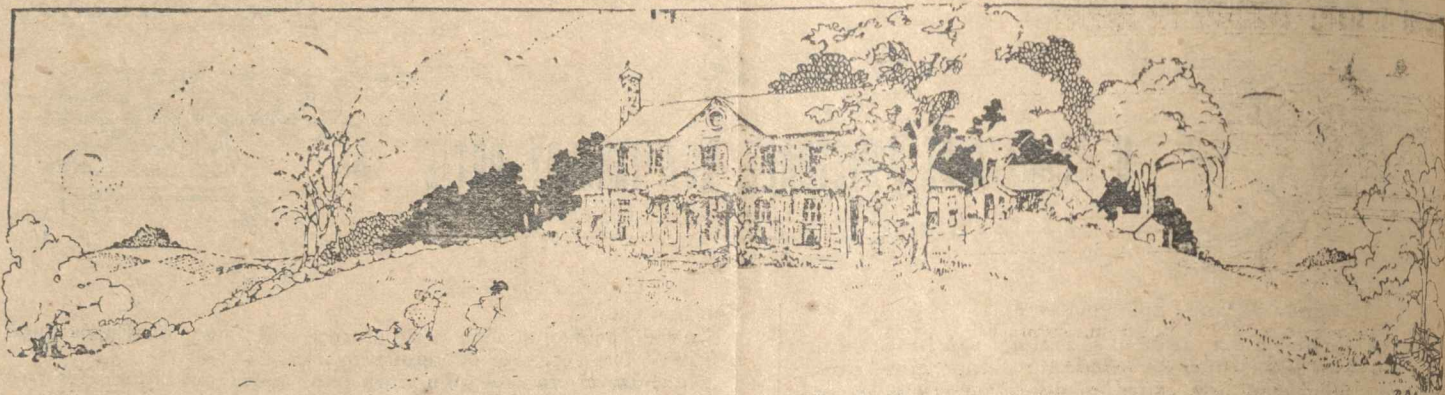
Ένα ληθαργικό, άφορ όλη τη νύχτα τυραννηθώ με τήν σκέψη της...

Δέν βούρκα πιά, φίλε μου, πουνθενά άνάπαυση.

Λίγες στιγμές πού άρχίσω νά σοι γράψω αυτό τό γράμμα, έκλαιγα σάν μικρό παιδί χωρίς νά ξέρω γιατί, χωρίς νά μπορώ νά ξεγήνωσώ τήν αίτία των δακρύων μου.

Άλλες φορές πάλι, φίλε μου, μου φαίνεται ότι βλέπω γύρω μου νά ορθώνεται τό κεφάλι ένός φοβερού δαιμόνου που θέλει νά πάρη τη ζωή μου.

Ένα ληθαργικό, άφορ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ RENÉE D'ULMES

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ο κατηγορούμενος ήταν ένας Άγγλος, με κατακόκκινο πρόσωπο και μεγάλα χοντρά χέρια. Τό κορίτσι του ήταν ψηλό και ρομαλέο. Ήταν ένας από τις χιλιάδες εκείνες των Άγγλων που τους βλέπουμε παντού να πίνουν το σάτι τους και να παίζουν τένις. Τα γαλιανά του μάτια μόνο ήταν παράξενα και κυττούσαν διαρκώς μακριά, πολύ μακριά...

Στην άρχη έγινε η εξέταση της μοναδικής μάρτυρας, της χήρας Κυρίας Μπερνάρ, διευθυντριάς μιάς οικογενειακής πανσιόν στη λουτρόπολη του Ναρλν.

Η Κυρία Μπερνάρ κατήθεσε ότι ο κ. Μπράουν είχε νοικιάσει στο σπίτι της δυο δωμάτια. Στο ένα έμενε η γυναίκα του και στ' άλλο ο ίδιος με το μικρό παιδί του. Ο κ. Μπράουν φρονόταν ευγενέστατα στη γυναίκα του, αλλά στο γυνί του ήταν πολύ αυστηρός και τον έδεχνε με το τίποτε. Επλήρωνε τακτικά το νοίκι, δεν έπινε ποτέ και ως την ημέρα του εγκλήματος η Κυρία Μπερνάρ τον θεωρούσε ως τον καλύτερο νοικιάρη της.

Το πρωί που έγινε το εγκλήμα ο κ. Μπράουν κατέβηκε μόνος στις δικιά, για να πάρη το γάλα του. Η καμαριέρα ανέβηκε να συγχύση το δωμάτιό του αλλά μόλις μπήκε μέσα, έβαλε φοβερές φωνές. Η Κυρία Μπερνάρ έτρεξε άπάνω και είδε το παιδί του Μπράουν ξεπλωμένο στο κρεβάτι του με τα νυχτικά του. Μιά γραβάτα ήταν σφιγμένη γύρω από το λαιμό του τόσο δυνατά που τα μάτια του είχαν βγει έξω από τις κόγχες. Ο γιατρός που φωνάανε άμέσως έβεβαίωσε ότι το παιδί είχε στραγγαλισθεί και είδοποίησε την Αστυνομία. Ο κ. Μπράουν συνελήφθη άμέσως και αμολόγησε ότι το είχε πνίξει ο ίδιος.

Ο Πρόεδρος ρώτησε :

— Κατηγορούμενε, τί έχεις να πής ;

Ο Άγγλος σηκώθηκε στη θέση του και απάντησε :

— Θα σάς μιλήτω ειλικρινώς. Άγαπᾶτε τα παιδιά, κύριε ;

Εγώ τα μισώ. Μισώ αυτά τα βρομερά, λαίμαργα και φωνα-ζλουντικά πλάσματα. Εγώ αγαπώ την ήσυχη, μεθοδική ζωή. Παντρεμηνά για ναχο κοντά μου πάντα έναν άνθρωπο να με φροντίζει και να με υπη-ροετῇ. Τα πρώτα χρόνια ήταν καλά. Μά δυστυχώς η γυναίκα μου έμεινε έγκυος... Καί το παιδί γεννήθηκε...

Ο Πρόεδρος τόν διέκοψε.

— Άς εδούμε στο εγκλήμα. Α-φού ανάδρεψες το παιδί σου πέντε χρόνια γιατί το σκότωσες ;

Ο Μπράουν μίλοσε αργά, κυ-τώντας τον απέναντι τοίχο. Απάντη-σε με φωνήν ευγενική και γαλήνιαν σάν να έπρόκειτο περί κοσμικής συνο-μιλίας.

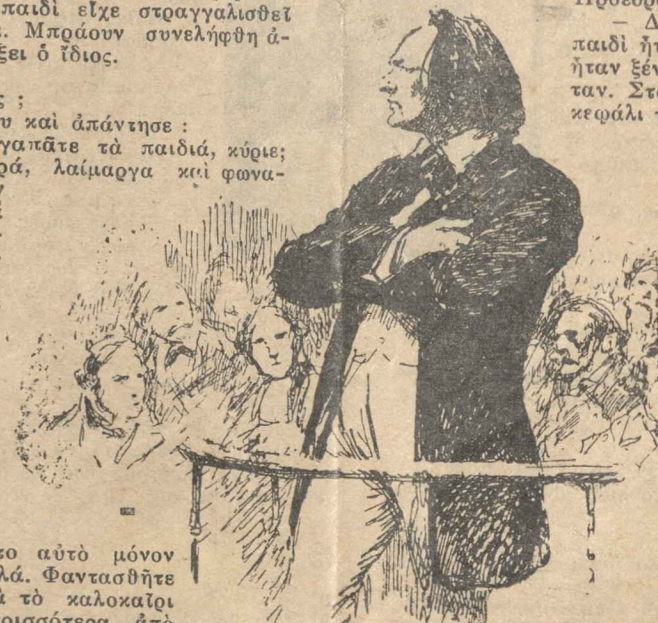
— Γιατί το σκότωσα ; Γιατί δεν ήτο αυτό μόνον που μ' ένοχοιούσε. Ήταν κι' άλλα πολλά. Φανταστήτε ότι στην πανσιόν που έμενα ήρθαν για το καλοκαίρι τρία αντρόγυνα και εφτά παιδιά. Περισσότερα από δυο σε κάθε αντρόγυνο. Τό ένα ήταν όχτώ χρόνων, τό άλλο ένένα, τό άλλο δέκα και τό μεγαλύτερο δέκα έξ.

Έννοειτε, λοιπόν, κύριε, πώς τό πράγμα είχε καταντήσει ανυπόφορο.

Ο Πρόεδρος ρώτησε πάλι :

— Γιατί χτυπούσατε τό γυνί σας χωρίς λόγο ;

— Είχε ένα πρόσωπο καυμένο για χαστούκια, κύριε. Ένα δέμα όλο κόκκινα στίγματα, μικρά μάτια χωρίς τσίνορα, κόκκινα μιλιά τραχιά που δεν μπορούσαν ποτέ να στρώσουν. Ήταν έντε-λως σάν αυτούς τούς Κλόουν των Ιπποδρομιών που τρώνε διαρκώς χαστούκια και κλωτσιές. Λοιπόν όταν τό παιδί έρχόταν κοντά μου άναγκαζόμουνα να τό χτυπώ. Ω! χωρίς να το κάνω κακό. Μερικές φο-ρές στο κεφάλι, για να καταλαβαίνη τό μυαλό του την τιμωρία. Άν δεν πρόκειται να καταλαβαίνη τό μυαλό, τί χρειάζεται τό ζυλο ;

Ο κατηγορούμενος σηκώθηκε και απάντησε.

Και πώς θα κατελάβη τό μυαλό άν δεν τόν δείρεις κατακάλα :

Ο Πρόεδρος είπε :

— Εξηγήσε μας τά αίτια του φρικτού αυτού φόνου.

Μιά άστραπή πέρασε από τά μάτια του Μπράουν και είπε :

— Κύριε, δεν αγαπώ τά παιδιά. Κάθε μέρα που έβλεπα τις μικρούς των γειτόνων μου μ' έπιανε λύσσα. Ένας μικρός μάλτο όχτώ χρόνων που του έλειπαν δυο μπροστινά δόντια, έγριζε άδελ-κονα σάν σβούρα έμπρός μου και μου έτσάκιζε τά νείρα. Σκεπ-μουνα ότι και τό δικό μου παιδί θάγε σε λίγον καιρό τά ίδια ατά-χάλια και φουρκιζόμουν. Ήταν κι' ένα άλλο έννην χρόνων που έ-τρωγε διαρκώς τά νύχια του. Τό άλλο των δώδεκα χρόνων είχε έπ-πιστολάκι με καρούλια κι' έχαλούσε τόν κόσμο. Τό μεγαλύτερο έρ-γάνωνε τό ήλιθιο παιγνίδι του στρατηγού και του στρατιώτη κι' έχαλούσε τόν κόσμο. Όλο αυτό τό κακό ηδυνε τό μίσος μου και τών μικρών, κατά του ίδιου του παιδιού μου, που θά μεγάλωνε και μέρα και θά γινόταν όμοιο μ' αυτούς... Τη νύχτα, ξενοχούσα πάντα τη δυστυχία που μ' έπερίμενε. Άλλά μόλις έσημειονε ξανάμηνε πάλι ή μονότονη και άποκρουστική παρέλασις των κακών που με έπεφυλάσσοντο... Σας ρωτώ, κύριε, μπορούσα να έξακολουθήσω να ζω έτσι ; Μόνο ένας τρελλός θά μπορούσε να τό υποφέρει κι' εγώ δεν είμαι τρελλός !

Και ξανάπε μεγαλοφώνως καρφώνοντας τά μάτια του στο Πρόεδρο !

— Δεν είμαι τρελλός, εγώ ! Το παιδί ήταν κτήμα μου. Μου άνηκε. Ένώ τά άλλα ήταν ένένα... Περιμένα τη νύχτα. Τό παιδί κοιμώ-ταν. Στο άσπρο προσέφαλό του έβλεπα τό άπαλό κεφάλι του με τό άποκρουστικά κατακόκινα μά-λια του... Κοιμόταν ο Κλόουν !...

Τού έδωκα τότε μια γροθιά στο κεφάλι... Άνοιξε τά μάτια του, και τί είδα να με κυττούν άναείστατα... Τί είδα να παίρνουν την έκφραση του-διού 8 χρόνων, έπειτα 9, έπειτα 10... 12... 16 ! Έπληρα άμέσως μια γροθιά μου και την έσφιξα γύρω από τό λαι-μό του... Όσο περισσότερο τόν έ-σφιγγα τόσο άναείστερο γινόταν το πρόσωπό του... Έσφιξα άκόμα ώς που στο τέλος βαρέθηκα κι' έπεσα να κοι-μηθώ...

Πῆρε ύφος ανθρώπου Ικανοποιη-νου κι' έπρόσθεσε :

— Τό πρωί που έξύπνησα καταλάβα πώς είχε πεθάνει. Δόξα σοι ο Θεός ! Είστε κύριε, πρόεδρε, ένας έξυπνος τζέντλεμαν. Σας έξηγησα ειλικρινώς τό πράγμα... Υποθέτω ότι είμαι έλε-θερος, έ ;

Έμενε άκίνητος και τά γαλιανά του μάτια είχαν πάρει μιά έν-θωά έκφραση μικρού παιδιού...

Ο Πρόεδρος είχε καταλάβει. Έδωκε διαταγή να μεταφερ-τόν Μπράουν στο Φρενοκομείο...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία δια-φόρου ύλης και όλόκληροι βιβλιοθήκαι. Είδοποιήστε ή γρά-φατε στα γραφεία μας, Λέξηα 7.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΟΡΦΙΝΟΜΑΝΗΣ

ΤΗΣ GERTRUDE ATHERTON

Ο Δόκτωρ Γουόρτον Μπλέιν γυρίζοντας στο σπίτι του, από μίαν Ιατρική επίσκεψη που είχε κάνει πτά περίχωρα, βρήκε ένα σημείωμα του φίλου του Τζών Σόλερ, ο οποίος τόν έκτενε να τρέψη να τόν συνδράμη.

Ο Μπλέιν χωρίς να χάση καιρό έπῃρε τό αυτοκίνητό του και τράβηξε άνησυχος για τό σπίτι του Σόλερ.

Ο δόκτωρ Μπλέιν ήταν φημισμένος γιατρός. Άς άνθρωπος ήταν ψυχρός, άπορασιςτικός, χωρίς αισθηματικόητες και πάντοτε κυριος του έαυτού του. Δεν ένοιωσε πραγματική στοργή και άφο-σίωση παρά για έναν μονάχα άνθρωπο. Για τόν Τζών Σόλερ με τόν όποιον είχαν μεγαλώσει μαζί και ο όποιος του είχε σώσει κά-ποτε τη ζωή από βέβατο πνίξιμο σε μιά θαλασσία έκδρομή τους με βενζινακάτο.

Όταν έφθασε στο σπίτι του φίλου του ο δόκτωρ, βρήκε τόν Σόλερ να πηγαινόχεται σάν τρελλός μέσ' στο γραφείο του. Είχε μέρες να ξυρισθῇ και τά ρούχα του ήταν άνω κάτω. Ή φυσιογνω-μία του έδειχνε ότι έζυσε μέσα σε μιά μεγάλη άγωνία. Μόλις είδε τόν Μπλέιν, άναστήναξε με άνακούφιση :

— Γουόρτον, του είπες, δεν μπορώ να ζήσω έτσι πιά. Ή κατά-στασις της έχει φθάσει στο άποράχωρτο. Τώρα κοιμάται και κατέ-βηκα μιά στιγμή. Ή νοσοκόμα έχει έξαντληθῇ κι' αυτή από της άπνιες. Πρέπει να μείνης άπόψε εδώ.

— Μένω. Πάμε να τί δοῦμε.

Καθώς άνέβαιναν στο δεύτερο πάτωμα δυο χαριτωμένα παι-δάκια ρίχτηκαν μπροστά τους.

— Ποῦ ήσουν, Μπαμπάκι ; Γιατί κάθεσαι όλη την ώρα κλει-σμένος με τη Μαμά. Πότε πιά θά γίνῃ καλά ;

Ο Σόλερ συγκινημένος κι' άγάλλιος και τά πήγε στην κίμαρά τους.

— Πώς μπορώ να έξα-κολουθώ να τάχω μακριά της ; είπες του γιατροῦ.

Άχ ! Θεέ μου ! τί περιβά-λον γιά να μεγάλωνουν τά παιδιά μου !

— Άν είχες κάνει ότι σου συμβούλευα τόσον και-ρό ! είπες ο γιατρός σοβρά.

Άν την είχες κλείσει σε θεαπευτήριο.

— Είπε φοβερό αυτό !

Επί τέλους είχε γυναίκα μου.

Είχαν φθάσει πιά μπρο-στά στο δωμάτιο και ο Σό-λερ έξεκλείδωσε την πόρτα.

Μέσ' σ' όδοματιότης άρρο-σης ούτησαν μονάχα μερικά βαρεία έπιπλά που δεν θά μπορούσε να τά μετακινήσει

ένας άνθρωπος μόνος. Δεν ή-πληροῦσε καθρέφτης, ούτε κανένα άλλο εὔρηστο αντικεί-μενο. Πάνω στο κρεβάτι ήταν

μιά γυναίκα, με μερδεμένα μαλλιά και άποσιννευμένο πελιδνό πρόσωπο, που διατηρούσε έν-τοναί άκόρη μερικά ίχνη μιάς εθγενικής όμορφιάς. Τά μαντοι-γμένα χείλη της ήταν μαύρα και κορημένα. Τά άδύνατα χέρια της κρατούσαν τά σκεπάσματα όπως ο άετός κρατάει στα νύχια του τη λεία του. Στο προσέφαλό της καθόταν μιά γυναίκα με κατά-κοψη όψη. Ήταν ή αδελφή της.

Η άρρωστη άνοιξε τά μάτια της και είπες με άγρια φωνή :

— Δόστε μου να πιώ. Νερό ! Νερό ! Νερό !

Ανάσινε με δυσκολία και ή γλώσσα κορεμάστηκε έξω από τό στόμα της. Ή νοσοκόμα της έδωκε ένα άτημένο ποτήρι γεμάτο νερό που τό άδειασε με άληγοσία.

— Ά ! Τώρα ήρθες έσύ ; φώναξε στο γιατρό. Έσθ έξερεις καλύτερα απ' τούς άλλους. Οί άλλοι φοβούνται ! Πήγαν να με μεταχειρισθώσαν νά μουνα τρελή, τά ζώα ! Μά δεν τό κατάφεραν.

Γέλοσε κι' ένέντωσε τά χέρια της ; πίσω απ' τό κεφάλι της. Τά μαλλιά της νυχτικώς της έγλύστρησαν και φάνηκαν τά μπράτσα της γεμάτα από τά μαύρα στίγματα σά να είχαν χτυπηθῇ με σάκγια.

— Να πώς κατάνησε ή γυναίκα του Τζών Σόλερ, του μοναδικού του φίλου από τό πάθος της προς τη μορφίνη, σκεπτόνταν ο Μπλέιν.

Μιά ώρα μετά τόν δειπνο έστειλε τόν Σόλερ και την αδελφή της άρρωστης ν' αναπαυθώσαν, και κάθισε μόνος κοντά στην άρρω-στη περιμένοντας την τρομερή ώρα της κρίσεως.

Η άρρωστη κοιμόταν βαθιά. Ο δόκτωρ Μπλέιν παρατηρούσε διαρκώς με τό ψυχρό του βλέμμα τό κατάχλωμο πρόσωπο της γυναι-κάς του φίλου του και άναπολούσε στη μνήμη του όλη την ευτυχία που είχε άντικρύσει άλλοτε να βασιλεύει στο προσφιλές του αυτό σπίτι. Την ευτυχία που την κατέστρεψε τό κατηραμένο αυτό πάθος της μορφίνης. Συλλογιζόταν την άδυναμία της επιστήμης να σώση τη γυναίκα αυτή, να σώση έτσι και τόν άμοιρο σύζυγο και τά καμμένα τά μικρά, που είχαν χάσει άνεπιστρεπτεί τις μητρικές φρον-τίδες. Και με φρίκη έφανε στο νοῦ του την αίτία όλης αυτής της κα-ταστροφῆς, τόν ταπεινό έρωτα της γυναίκας του Σόλερ προς έναν όρατο θεατρίνο. Όλος ο κόσμος τόν είχε μάθει έκτός από τόν αγαθό Σόλερ, που πήγε να του σαλέψη τό μυαλό όταν άνακάλυψε τη γυναίκα του να κάνει ένέσεις μορφίνης. Του ήταν άδύνατο να καταλάβη πούδς μπόρεσε και την παρέσυρε σ' αυτό τό πάθος.

Πού θά κατέληγε όμως αυτή ή τραγωδία ; Στα μάτια του για-τροῦ έλαμψε μιά τρομερή σκέψις :

— Ένας γιατρός είναι σάν τό Θεό ισχυρός. Πρέπει να δοθῇ ένα τέλος. Ή ζωή του άμοιρου Σόλερ και τών παιδιών έχει καταν-τήσει μαρτυρική. Μέρα με τη μέρα τό μαρτύριο αυτό θά γίνεται πιο άνυπόφορο ως που να σωριασῇ όλο τό σπίτι σε έρείπια. Ή γυναίκα αυτή είναι χαμένη. Άς σωθώσαν οί άλλοι.

Έπικώθηκε κι' έπιασε τό σφυγμό της άποκοιμισμένης.

— Άν δεν της κάνω ένεση άπόψε, θά πεθάνῃ, σκεπτόταν. Εί-μαι φημισμένος, τί θεαπεύω τίς πιο περίπλοκες περιπτώσεις. Λένε μάλιστα ότι εγώ έχω καταστρέψει περισσότερους εργολάβους κηδεμόν, από όσους έχουν πλουτήσει όλοι μαζί οί άλλοι γιατροί. Πράγματι αυτός πάντα ήταν ο ρόλος μου, κι' ή περιφάνειά μου. Ποτέ όμως δεν ένοιωσα τόσο τόν έαυτό μου περήφανο σάν άπόψε...

Η άρρωστη που είχε μείνει άρκετή ώρα άκίνητη, είνιγθη στα-σμοδικά και άνοιξε τά μάτια της.

— Δόσε μου !... Γρήγορα. Μορφίνη.

Η φωνή της ήταν στριγγιά και τά μάτια της άπληνη.

— Όχι ! είπε ο γιατρός. Δεν θά σου δώσω. Ούτε στα-γόνα.

Τόν έκύτταξε με δυσπιστία και άρχισε να γελάει.

— Έλα ! Άφισε κι' άστεία. Δόσε μου γρήγορα. Γρήγορα. Είμαι πολύ άδύνατη.

— Όχι !

Τά μάτια της που είχαν κορ-σωθεί άπάνω του πήσαν μιάν έκφραση τρόμου. Άνασκηώθη-κε στο ένα της χέρι.

— Είπες όχι ;

— Ναί.

Μήπως λογαριάζεις να με κάνης καλά με δραστήρια φάρμακα ; του είπες ειρωνικά...

Ξέρεις όμως ότι οί άλλοι δεν τό πέτυχαν.

— Δεν ξέρω τί έκαναν οί άλλοι...

— Δόσε μου μορφίνη ! Ά-κούς τί σου λέω ; Άν δεν μου δώσης, θά πεθάνω.

Έμενε άπαθής. Τότε ή άρρωστη πετίχτηκε έξω απ' τό κρεβάτι της και πηγαίνοντας καταπάνω τόν προσπαθούσε να τόν δαγκώση.

— Δόσε μου ! Δόσε μου !

Την έπιασε από τούς ώμους και την κρατούσε σε άπόσταση. Η άρ-ρωστη δαγκώνουσα προσπαθούσε να του βγάλῇ τά μάτια :

— Άτιμι ! Κτήνος ! Δόσε μου, σου λέω. Πεθαίνο ! Βοήθεια !

Η πάλι την έκούρασε κι' έπεσε χάμω. Ο γιατρός ήξερε πως ή άγωνία που άρχιζε τώρα θά ήταν τρομερή. Τό σώμα αυτό δεν θά μπορούσε πιά να ζήση χωρίς μορφίνη... Την είδε να τρέμη σά φύλλο. Τά λόγια της τώρα έβγαίνουν σιγανά, παραληλητικά :

— Για τελευταία φορά. Δόσε μου. Αυτή σου με.

Κ' έπειτα :

— Σκότωσέ με λοιπόν, μη με τσαντάς !

Ο γιατρός την έσήκωσε και την έξάλωσε στο κρεβάτι. Τά μάτια της είχαν σβύσει, ο σφυγμός της μόλις άκούγταν, ένας σπα-σμός έάρασε στο πρόσωπό της. Ο Μπλέιν καταλάβαινε πώς σε λίγες στιγμές θά ήταν νεκρή. Η ανθρωπινή συνείδησις του έξύπνησε κι' έβγαλε από την τσέπη του την ένεση. Εγγύμως τό μπράτσο της άρρωστης άλλ' έξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά του ή θλιμμένη μορφή του Σόλερ, του μοναδικού του φίλου. Όφειλε να τόν λυτρώση από αυτή τη γυναίκα, για την ευτυχία του, για την ευτυ-χία τών παιδιών. Με μιά υπέρτατη προσπάθεια κατενίκησε γαι τούς τελευταίους διαταγμούς του, και άφησε να πέση χάμω ή κατη-ραμένη σύζυγα που την κοιμάτιζε με τά πόδια του...

Σε λίγο ή γυναίκα του Σόλερ ξεψυχούσε μέσα σε μιά τρομα-κτική άγωνία.

K.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΘΩΝΟΣ

ΑΥΤΟΧΘΟΝΕΣ ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΧΘΟΝΕΣ

Η πρώτη Συνταγματική Έθνοσυνέλευσις. Πληρεξούσιοι με σελάχια γεμάτα άρματα. Μιά τερατώδης πρότασις. Τό δραματικό έπεισόδιο του αγωνιστού Χατζηχρήστου. Η Βουλή που κλαίει. Μιά ιστορική λέξη του στρατηγού Τζούρτζ, κ.λπ. κ.λπ.

Στην πολιτική ιστορία της Ελλάδος η Έθνοσυνέλευσις του 1843 κατέχει μία εξαιρετική θέση. Συγκροτηθείσα ύστερ από την αναίμακτη, εθνικώς, επανάστασις της 17 Σεπτεμβρίου, κύριο έργο της είχε την ψήφισι του Συντάγματος. Πρωθυπουργός την εποχή εκείνη ήταν ο ένδοξος κυροπολιτής Κανάρης, πολλοί δέ από τους πληρεξούσιους άνδρες του Αγώνος, οι οποίοι προσήρχοντο στη Βουλή με την εθνική ένδοξια και τα σελάχια γεμάτα μπαϊράκια και κουμπόρες! Στάς Αθήνας είχε μαζευθεί τότε πολύς κόσμος από την ελευθερία, αλλά και από τη δούλη Ελλάδα. Είκοσι της καταστάσεως μας δίνει ένας ιστορικός :

« Πάντες, λέγει, ήσαν όλοι εν τώ ίσθμώ άγώνι και ός είκοσι οι πάντες είχαν δικαίωμα άποζημιώσεων και άξιωματων εν τη πολιτεί. Έχθοντες θείας και χημητικά έντάλματα και περιεκύκλουν τά γραφεία και τους προβαλάμους των ύπουργών και ανηλλάσσοντο ελευθέρως τάς ψήφους ως εν κοινήν χημητιστήριον... Τά καταλύματα των πληρεξούσιων, τά γραφεία των ύπουργών, τό κατάστημα της Συνελεύσεως έπληρούντο άγωνιστών, όφρα των και χηρών του ένδόξου άγώνος. Χωλοί, άνάπηροι και έν γένει οι του άγώνος επίγοντες τραυματίαι επίδεικνύμενοι τά ταυτοί τραύματα, μετά δακρύων έζήτον, δίκην έπαύτων, άστον. Συνετρίβει τις δίωκ την καρδίαν βλέπον τό σκεπτόν ένδοξον θέαμα. Άνισχυώς άπατήσας των πληρεξούσιων και των όπαδων αυτών ήσαν, ως επί τό πολύ, άδικοι και κακοήθει. Άντι άπληστον άπολύσεις καθειργμένον κακούργων, χάριτας και άμνηστίας ύπερ άρχόντων και των συμμοριτών αυτών κλπ.»

Στις 11 Ιανουαρίου 1844 άρχισε η συζήτησις για τό 4' άρθρο του Συντάγματος.

Μιά μεγάλη μερίς πληρεξούσιων, λημονώντας τότε και τό παρελθόν του Έθνους και μη λογαριάζοντας τό μέλλον του, και τά συμφέροντά του, παρεσύρθη από μικρούς κομματικούς λόγους, σε μία άξιοκατάκριτη πράξι, που έδωσε άφορμή σε θλιβερά έπακόλουθα.

Οι πληρεξούσιοι αυτοί, για να πετύχουν την άπομάκρυνσι από τις δημόσιες ύπηρεσιες και τά άξιώματα μερικόν άνδρών που έθεωρούντο ως μυστικισμοί του Βασιλέως Όθωνος και της Αμαλίας, και οι οποίοι προσήρχοντο από τις Έλληνικές παροικίες της Εθρώπης ή από τις χώρες του ύποδούλου Έλληνισμού, έσκέφθηκαν να περιορίσουν την πολιτογράφισι. Θέλησαν να διατρέψουν τό Έθνος σε αυτόχθονες και έτεροχθόνες, δηλαδή σε ντόπιους και ξένους. Για τους πρώτους όλα τ' άξιώματα, για τους δεύτερους κανένα.

Εισηγητής της πρότασεως αυτής ήσαν ο Ρήγας Παλαμίδης, ο Παπουτάς, ο Κανέλλος Δηλιγιάννης, ο Μακρυγιάννης, ο Γρίβας, και ο άργότερα δολοφονηθείς από ένα Μονιάτη, Καρφωτάκης. Γύρω άπ' αυτούς συγκεντρώθηκε ή πλειονοψηφία της Συνελεύσεως, κλείνοντας τ' αυτιά της σε κάθε φρόνιμη και πατριωτική φωνή.

Δεκατέσσερες ήμέρες έσυστήτετο ή πρότασις αυτή. Αγόρευσαν θαυμάσια εναντίον της ο Αρ. Πετσάλης (ο ώραιός εκείνος τύπος, που τον θυμούνται μέχρι πρό τετραετίας, θαλερό γέροντα οι Αθηναίοι, και που πέθανε στο Πτοχωκορμετό), ο Χρ. Περαναίος, ο Α. Μαυροκορδάτος, ο Α. Μεταξάς, ο Ιω. Κωλέττης και άλλοι. Ένα βράδυ τέλος, συνέβη μέσα στην Έθνοσυνέλευσι και μία συγκινητική σκηνή.

Ένας από τους αγωνιστάς πληρεξούσιους, ο ήρωας Χατζηχρήστος, βλέποντας ότι ή πλειονοψηφία έμενε ακλόνητη στη όλότητα γνώμη της, άποραρίζει ν' ανεβή στο βήμα. Ήταν από τους ύποδούλους και αυτός, από την Ανατολική Ρωμυλία και δεν ήξερε καλά την Έλληνική γλώσσα. Όλοσούποτε, τρέμοντας από συγκίνησι, άρχίζει να μιλή και προσπαθεί ν' άποδείξη ότι πολλοί γενναίοι συμπατριώτες του χάθηκαν στον Άγώνα, πολεμώντας για την κοινή Πατρίδα, στη Θήβα με τον Ύψηλάντη και σε άλλα μέρη.

— Που εινε εκείνο το Παπάγολου; λέει. Που εινε εκείνο Χατζηζορμπά; Που εινε εκείνο τό τάδε... τό τάδε...

Και άραδιεύει τά όνόματα των σκοτωμένων άρχηγών που με δικά τους έξοδα έσχημάτισαν τό γενναίο ήπικό σώμα που έγραψε λαμπρές σελίδες ήρωισμού.

Άλλ' ο Χατζηχρήστος δεν μπορεί να προχωρήσ. Οι λυγμοί τον πνίγουν και μένει επάνω στο βήμα κλαίγοντας. Τό άκρατικό συνταράζεται, βαθιά σιωπή κυριαρχεί. Οι γέροντες στρατιωτικοί, οι άπομαχοί, οι φαλαγγίται όλοι, σάν από σύνθημα, έσπούν σε άπομάκρυνσι.

Ο Πρόεδρος, για να βάλι τέλος στο συγκινητικό τούτο έπεισόδιο, προσκαλεί τον άμέσως ύστερα έγγεγραμμένο να όμιλήσ. Αυτός έτυχε να εινε ο στρατηγός Ροβέρτος Τζούρτζ, άγγλος την καταγωγή, φιλέλλη, αγωνιστής και πληρεξούσιος. Ο στρατηγός σηκώνεται, αλλά δεν προχωρεί προς τό βήμα, αφήνοντας εκεί τό Χατζηχρήστο να κλαίη, πεσμένο επάνω σ' αυτό, με τό πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια του.

Όρθιος ο Τζούρτζ, στηρίζεται με τό ένα χέρι στην έδρα του,

σπρέφεται προς τους στρατηγούς Γρίβα και Κριεζώνη, άρχισ της άντεθνικής προτάσεως, τους κοιτάει άγρια και με την άγλική προφορά του αφήνει μία στεντορεία κραυγή :

— Γκαίντορία! λέει και ξαναπέφτει στην έδρα του κάπνισ. Οι συνάδελφοί του τρέχουν προς αυτόν συγκινημένοι. Άντικτα γέλοια άντηχούν στην αίθουσα για την έπιτυχία της έπαιστικής και τόσο λακωνικής άγορεύσεως. « Άλλ' εν τούτοις, λέει, χρονογράφος τό ζήτημα τίθεται εις ψηφοφορίαν. Τό αποτέλεσμα δέ της ψηφοφορίας αυτής ύπηρεζε φρικτόν και άδικον. Η πλειοψηφία έπιμένει στην παράλογη γνώμη της και ψηφίζει ύπερ της πρότασεως. Τοιουτοτρόπος γνήσιοι Έλληνες δά έδεωροντόν πλείον κατάκοι του Μωριά και οι Ρομιοί άντες!... Όλοι οι άλλοι έμεναν έξω του Νυμφώνος. Έτσι έμεναν άγωνα και τά δάκρυα του Χατζηχρήστου και ή φιλόφρων έκφρασι του στρατηγού Τζούρτζ. »

Η έπιψηφισις της προτάσεως έκανε τρομερή έντύπωσι σε όλους τους ύποδούλους. Οι Μακεδόνες, οι Ήπειρώτες οι Κρήτες, οι Έσσαίοι και όσοι έμεναν στην πρωτεύουσα έμταν, φρονιά, τη βερή είδησι πρώτοι. Και έξεδήλωσαν την πίκρα τους μ' έναν και και συγκινητικότατο τρόπο :

« Ύστερ από λίγες μέρες ήταν Καθαρή Δευτέρα. Και όσας τώ οι Αθηναίοι έόρταζαν, σάν γυναιξί και τέκνοισ, τά Κούκλια στα έξωχές, προ πάντων όμως κοντά στους Στύλους του Όλυμπίου έξω του Νυμφώνος. Έτσι έμεναν άγωνα και τό λάφο του Φιλοπάππου. Όλοι άκολουθούσαν τό έθιμο που έπρόσταζε :

Μακαράδες και πολιτα
Στις Κολώνες να βρεθήτε !

Την ήμέρα λοιπόν εκείνη (7 Φεβρουαρίου 1844) ο στρατηγός Δημήτριος Καλλέργης, εκ μέρους της Φρουράς Αθηνών, παρέλασε γύρω προς τον Βασιλέα και τη Βασίλισσα σε μία έξοχική άπο κοντά στον Όλισσό. Σύμφωνα με τη διαταγή του Διοικητού, οι Φρουρά έσυγκεντρώθη εκεί έντολή, τό ήπικό χωρίς τ' άλλο και τό πυροβολικό με τά κανόνια. Άξιωματικοί και στρατιώτες, καθιμένοι στη χλόη έτρογαν τά σαρακοσιανά τους κ' έβιναν στην ύγειά του Βασιλέως και του Έθνους.

Κατά τό μεσημέρι ήσαν εκεί έφτασι οι Όθων και ή Αμαλία. Ο στρατός τους άχτηκε μ' ένδοξιασμό. Κατά τό γένημα, Καλλέργης έπρόσφερε εκ μέρους του Στρατού στους Βασιλείς δυό χρυσά κούπια. Είλη κατασκευασθεί με γενικό έρωαν, μία πεντακάθε στρατιώτης...

Ένω λοιπόν όλοι οι κάτοικοι της πρωτεύουσας, σκορπισμένοι στις έξοχες διαμετίζαν δυό μαύρες σημαίες, περικυκλωμένες από ανθρώπους σκεπτόπους, βουτηγμένους στα μαύρα. Η μία σημαία έφερε την έπισηφή : « Οι Έσληγατοίμενοι Μακεδόνες ! » Η άλλη : « Οι άδικησιν Κρήτες ! ». Στην πρώτη σημαία ήταν γραμμένος ο βιβλικός ψαλμός των έξοριστών Ισραηλιτών :

« Επ' τον ποταμόν Βαβυλώνας, εκεί εκάθησamen και έκλαυμον έν τώ μνησθήναι ήμάς την Σιών... Πώς άσωμεν φθόν Κρισηλ γής άλλοτριάς ; ».

Όσοι περνούσαν από εκεί, έστέκοντο και έκοιτάζαν, έδιδόν τις έπιγραφές κ' έδάκρυζαν. Σιγά-σιγά ή φήμη διεδόθη και άπαντού έτρεχαν να ίδούν τους πενθοίντας ύποδούλους. Η πλειοψηφία του άρχαιού ναού γέμισε από γιλιάδες κόσμο, που κατακόρυφα τους πληρεξούσιους της άντεθνικής προτάσεως. Ένας ύπόκωφος άντεβρασμός έβροσκε σε όλη την Αθήνα.

Η δημοτική άστυνόμεια κατέφτασε σε λίγο επί τόπου άλλα κ' νεις δεν τολμούσε, να βάλι χέρι στους ύποδούλους. Και μόνο μερικοί πληρεξούσιοι κατόρθωσαν να τους πείσουν να μαζέψουν τις μαύρες σημαίες και ν' άπομακρυνθούν.

Ός τόσο ή περίφημη αυτή Έθνοσυνέλευσις έσυνέχισε κοντά σταρά τις έργασίες της, έψήφισε τό Σύνταγμα και στις 18 Μαρτίου 1844 διαλύθηκε. Τό ίδιο βράδυ ή πόλις έφωταγορήθη, η φρουρά των Αθηνών έκανε μία μεγαλοπρεπή λαμπαδοδρομία κάτω από τά « Ανάκτορα ζητωκραυγάζοντας ύπερ του συνταγματικού και Βασιλέως Όθωνος του Α'.

Στις 30 Μαρτίου εσχηματίσθη ή πρώτη Συνταγματική Κουβενήσις με πρωθυπουργό τό Μαυροκορδάτο.

Άλλ' ή διαίρεσις των Έλλήνων σε αυτόχθονες και έτεροχθόνες δεν έκράτησε πολύ. Καταδικασμένη από την εθνική συνείδηση, καταργήθηκε μετά ένα χρόνο, και μονάχα στην ιστορία μένει, για ντροπή των εισηγητών της.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Νά, ελπε, χτύπα την μ' αυτό δυνατό ! Τό άξίζει... Κι' ο Δόν Διάς κατέβηκε κάτω κρατώντας τη Μαγδαληνή στα χέρια του και αφήνοντας τό Στραβοχέρη σ' ελεύθερη θέση.

Η άλλη τότε πήρε άλλο δρόμο. Πιασμένη σφιχτά, ή Φρέα κι' ο Στραβοχέρης προσπαθούσαν να πιάσουν κι' οι δυό τό μαστίγιο. Σε μία στιγμή έπεσαν κι' οι δυό κάτω, ο Στραβοχέρης από πάνω κι' ή γριά κάτω. Τότε ο Στραβοχέρης κατόρθωσε να πιάση τό μαστίγιο, μ' άμέσως του τό άρπαξε ή Φρέα και άρχισε να τον χτυπά άλύπητα, ένω με τό άριστερό της χέρι εξακολουθούσε να ξεσκίζει τό λαιμό του. Μά, έξαφνα, μ' από τις λουρίδες του μαστιγίου μπλέχτηκε στο χέρι του Στραβοχέρη. Έκείνος την άρπαξε, τούλιξε μ' αυτή τό λαιμό της γριάς και άρχισε να τη σφίγγει.

— Άφρησε με ή σε πνίγω ! της φώναξε. Τότε ή μανία της γριάς διπλασιάστηκε. Μά ο Στραβοχέρης πήρσε τό πόδι του άπάνω στο στήθος της κ' έσφίξε τη λουρίδα. Τό πρόσωπο της Φρέας μελάνιασε, ή γλώσσα της βγήκε έξω άπ' τό στόμα της και τά χέρια της τεντώθηκαν... Δεν έσάλεψε πιά...

II

Η ιερή παρακαταθήκη.

Την ίδια εκείνη νύχτα, ο παλιός μας φίλος ο μυλωνάς Γουλιέλμος Λοβέρτ, άρπυνιάστη από δυό βοηθούς του οι όποιοι, όπως τότε έλεγαν είχαν να του άναγγείλουν μία πολύ σπουδαία είδηση. Είταν κι' οι δυό ταραγμένοι πολύ και να τι διηγήθηκαν στον μυλωνά.

Κατά τά μεσάνυχτα, γυρίζοντας από τό πανηγύρι του Διοικητού, καθώς περνούσαν από τό παλτάι του κόμητος της Θούνης είδαν ν' άνοιγει ένα παραθύρο του πρώτου κατώματος και τον κόμητα τον ίδιο να βγαίνει στον έξώστη και να λέει προς κάποιον που περιμενε κάτω στο δρόμο.

— Λογαρέ Ταγιεφέρ, έσεις είσθε; Οι δυό νέοι βλέποντας έτσι τό λαοφιλή κόμητα να έχει σχέσεις μ' ένα τέτοιο ύποκειμενο κρύφτηκαν πίσω από τό κούφωμα μιάς πόρτας και παρακολούθησαν όλη τη σκηνή.

— Μάλιστα, ύψηλότατε ! άπήντησε ο τυχοδιώκτης από κάτω. Έγώ είμαι...

— Νά τά κλειδιά ! είπε τότε ο κόμης. Και έροξε κάτω ένα μάτσο κλειδιά που έσπευσε να τάρπαξη ο Ταγιεφέρ, ο όποιος μαζί με τους άλλους συντρόφους του που περιμέναν παραπέρα έγιναν άφαντοι.

Οι δυό νέοι παρακινούμενοι από την μεγάλη τους περιέργεια, πήραν από πίσω τους κακούργους και έφτασαν έτσι εις την έκκλησία του Αγίου Κεντίνου που την βρήκαν περικυκλωμένη από ένα πλήθος αλητών, οι όποιοι περιμέναν τον άρχηγό τους. Βλέποντας αυτόν να φτάνη και να κρατά ή τάξη των κλειδιά, οι έξακόσιοι κακούργοι άρχισαν να ουρλιάζουν, και άνοίγοντας τις πόρτες, μπήκαν μέσα στην έκκλησία.

Τότε οι δυό νέοι βάζοντας φτερά στα πόδια τους, έτρεξαν να είδοσδήποτε τον άφέντη τους. Ο Γουλιέλμος στην άρχή τους πέρασε γιά μισθωμένους, μ' αυτοί έπέμεναν και κατώρθωσαν να τον κάνουν να ντυθή και να τον τραβήξουν ως την έκκλησία του Αγίου Κεντίνου.

Εκεί ο Γουλιέλμος άναγκάστηκε να παραδεχτή ότι όλα όσα του είχαν πει είταν αληθινά. Η έκκλησία με τους θησαυρούς της πόλεως βοικόντανε στα χέρια των ληστών. Βλέποντας αυτό ο μυλωνάς έτρεξε σε μία γειτονική έκκλησία κι' άρχισε να σημαίνει συναγερμό. Σε λίγο άρχισαν να βοηδούνενοι από δυό ισπανισμούς λόχους, μπήκαν μέσα στην έκκλησία. Μά ή καταστροφή είχε συντελεσθή πιά, άνεπανόρθωτη. Οι περισσότεροι από τους τυχοδιώκτες είχαν τραπέις φυγήν, συναποκομίζοντας τά πλούσια λάφυρά τους. Δεν είχαν άπομείνει παρά καμιά διακοσμία, οι όποιοι είχαν άφρησει.

Ο λαός, έξω φρενών όρμησε εναντίον τους και τους έσφαξε όλους εκτός δώδεκα που τους κράτησε για να τους βασανίσουν. Μετά τη σφαγή, μία πένθιμη και παγομένη σιωπή άπλώθηκε σε όλο τό πλήθος, που είχε συναθροισθή προ της μεγάλης πλατείας της έκκλησίας. Έξαφνα τό όνομα του κόμητος της Θούνης άκούστηκε συνειδημένο με μία κατάρρα.

Η κατάρρα αυτή που την ξεστόμισε κάποιος άγνωστος στην άρχή δεν είχε καμιά άήχηση... Και όμως οι βοηθοί του Γουλιέλμου

μου είχαν πει σε πολλούς έκείνα που είχαν δει με τά μάτια τους και ή διήγησίς τους κυκλοφορούσε από στόμα σε στόμα. Ο λαός έδινε ακόμα να πιστέψει ότι ο άγαπημένος του κόμης είχε διαπράξει ένα τέτοιο έγκλημα και σιωπούσε.

— Ας ρωτήσουμε τους αλχημάλτους! είπε τότε ο ίδιος άγνωστος που είχε καταραστή προηγούμενος τον κόμητα.

Ακούγοντας τις λέξεις αυτές τό πλήθος ταραχτηκε και μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο οι δώδεκα κακούργοι που είχαν έπιζήσει άρπάχτηκαν από τους πολίτες και μετεφέρθησαν από τό έσωτερικό της έκκλησίας στη μέση της πλατείας.

Αρχισαν άμέσως να τους βασανίζουν για να τους άναγκάσουν να μιλήσουν, πράγμα πους ως τόσο αυτοί δεν τό άρνήθηκαν. Η σκληρότης των βασανιστηρίων αυτών είταν έντελώς άπάνθρωπος.

Στον Γουλιέλμο, του όποιου ο θυμός είχε περάσει έντομεταξύ, οι όμώτητες αυτές κáναν φριχτή έντύπωση. Δέ μπορούσε πιά να τις βλέπη και γι' αυτό άπομακρύνθηκε από τό πλήθος και τράβηξε προς τό μέγαρο του κόμητος της Θούνης.

Γύρω από τό μέγαρο άπόλυτος σιωπή έβασίλευε. Τό πράγμα αυτό έφόβισε τό Γουλιέλμο, και χτύπησε την μεγάλη έξώπορτα δυνατά. Σε λίγο παρουσιάστηκε ο θυρωρός που έτορβιε τά μάτια του από τη νύστα του. Άμα είδε πως ήταν ο Γουλιέλμος παραμέρισε άφήνοντάς τον να μπη μέσα επειδή ο κόμης από τον καιρό της άρπαγής της Μαγδαληνης, είχε διατάξει να δέχονται τό Γουλιέλμο όποιαδήποτε όρα της ημέρας και της νυκτός. Ο Γουλιέλμος ξαφνιασμένος από τη σιωπή που έβασίλευε στον μέγαρο τράβηξε προς τά διαμερίσματα του κόμητος.

Μπορς στην πόρτα του ιδιαιτέρου διαμετίου του κόμητος κοιμόταν ο άκόλουθος Λοβέρτος. Ο Γουλιέλμος τον έξύπνησε και τον παρεκάλεσε να πάη να ξυπνήση τον κύριό του.

Ο Λοβέρτ έμεινε μόνος βασανιζόμενος από χίλιες δυό ύποθέσεις. Σε λίγο ξαναφάνηκε ο Λοβέρτος, άνήσυχος και ταραγμένος.

— Δεν έξω είπε, τί έχει ο ύψηλότατος. Του φώναξα πολλές φορές, τον έτράβηξα από τό χέρι, μ' αυτός δεν μπορεί να ξυπνήσ. Και όμως ο κύριός μου κοιμάται, πάντοτε τόσο έλαφρά...

— Θεέ μου ! φώναξε ο Γουλιέλμος συστρέφοντας τά χέρια του. Πρέπει ώστόσο να τον ξυπνήσουμε.

Δεν τολμά, άπάντησε ο άκόλουθος. Θά άγορεύναμε πάρα πολύ γατι κοιμάται ντυμένος.

Την στιγμή εκείνη μ' άδυνατή όγκλοβή άκούστηκε άπ' έξω. Ο Λοβέρτος έτρεξε προς τό παράθυρο και παραμέρισε την κουρτίνα. Στο άβραίο φως της αυγής είδε μαζεμένο κάτω άπαιρο πλήθος κόσμου που μεγάλωνε όλοένα.

Οι δώδεκα αλήται, ύστερ από τό βασανιστήριο που τους είχαν κάνει, όλοόληγχαν ότι ήξεραν, ότι δηλαδή ο κόμης ντυμένος είχε παραδόσει στον άρχηγό τους τό Ταγιεφέρ τά κλειδιά του Αγίου Κεντίνου.

Και τότε όλος ο λαός έτρεξε προς τό μέγαρο του κόμητος. Ήταν άπ' αυτόν με φωνές άπειλητικές, λογαριασμό της προδοσίας του. Ο λαός δεν είχε πιά καμιά άμφισβόλια για την προδοσία και όλη ή λατρεία του προς τον κόμητα Γοδεφρίδο είχε μεταβληθή σε μίσος.

Ο Γουλιέλμος έσπευσε τον ξαφνιασμένο άκόλουθο και μπήκε μέσα στο διαμέτιο του κόμητος. Ο Γοδεφρίδος κοιμόταν ήσυχος φορώντας τη μεγαλοπρεπή του στολή. Ο Γουλιέλμος βλέποντας την εύγενική φυσιογνωμία του ένοιασε όλο τον παλιό σεβασμό του να ξαναγεννιέται μέσα του. Πλησίασε και ρωτώντας κοντά του, έπιασε τό χέρι του.

— Έξοχώτατε ! φώναξε, για όνομα του Θεού, έξοχώτατε, ξυπνήστε. Ξυπνήστε, σάς κτενύω... Είνε άνάγκη...

Ο κόμης έσάλεψε λίγο, μ' αμύλη ξαναβύθιστηκε στον ύπνο του.

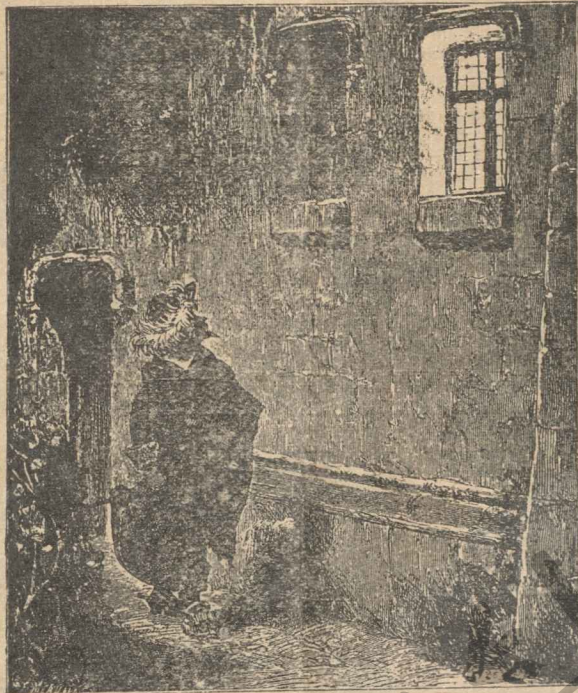
Και ο λαός εξακολουθούσε να ουρλιάζη, άπ' έξω.

— Έξοχώτατε, φώναξε πάλι ο Γουλιέλμος, προσβάλλουν την τιμή σας... Κιόδυνάτε έξοχώτατε... Ξυπνήστε !

Ένα τρομαγμένο έπαφώνημα άπάντησε στο Γοδεφρίδο. Η πόρτα του διαδρόμου που έφραζε στα διαμερίσματα της Δολόρας άνοιξε και ή Δολόρα παρουσιάστηκε.

Την ίδια στιγμή κορυφές άπειλητικές άκούστηκαν στο δρόμο. — Κάτω ο κόμης της Θούνης ! Θάνατος στον προδότη ! Θάνατος στον άποστάτη.

(Ακολουθεί)

Γύρω άπ' τό μέγαρο βασίλευε σιωπή.

ΒΑΡΒΑΡΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ,

[Νέον φιλμ]

με πρωταγωνιστές τήν ΒΙΛΜΑΝ ΜΠΑΝΚΥ και ΡΟΝΑΛΤ ΚΟΛΜΑΝ]

Ἡ ὥρτια πρωταγωνίστρια Βίλμα Μπάνκυ, στὸ ρόλο τῆς Βαρβάρας.

ΜΕΤΑΞΥ τῶν ὑψηλῶν βου-
ων τοῦ Κολοράντο βρί-
σκεται μιά ἀπέραντη καὶ ἀγο-
νη πεδιάδα πού μοιάζει σὸν
πραγματικῇ ἐρημῳ. Ὡστόσο,
τολμηροὶ ἄνθρωποι, ἀποφασί-
σμενοὶ νὰ χτίσουν ἐκεῖ καινούργιες
πολιτείες, δὲν ἐδίστασαν νὰ εἰσχω-
ρήσουν ὡς τὴν ἀγρία αὐτὴ ἐρημί-
α. Μεταξὺ αὐτῶν εἶταν κι' ὁ τραπε-
ζίτης Τζέφερσον Γουῶρθ καὶ ὁ
μηχανικὸς Ἑρρίκος Λή. Ὁ ἕνας
ἀντιπροσώπευε τὴ δύναμη τοῦ χο-
ήματος καὶ ὁ ἄλλος τὴ δύναμη τῆς
ἐργασίας καὶ εἶταν καὶ οἱ δύο ἄν-
θρωποι τολμηροὶ καὶ ἀπορρασι-
κοί. Συνοδεύοντο ἀπὸ μιά μεγάλη
ἀκολουθία ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων.

Διέσχισαν τὴν ἀγροὺν αὐτὴ χώρα γιὰ νὰ φτάσουν
στὸ Ρούμπια-Σίτυ. Δὲν ἀπείχαν πιά ἀπὸ καὶ παρὰ
λίγες ὥρες μόνο ὅταν ἕνας τρομερὸς ἀνέμοστρόβι-
λος σηκώθηκε ὑψώνοντας τὴν ἄμμο ὡς τὰ σύννεφα.
Σὲ λίγες ὥρες ὅλη αὐτὴ ἡ εὐθυμὴ συνοδεία παρου-
σίαζε ἕνα οἰκτρὸ καὶ τρομερὸ θέαμα. Πολλοὶ ἄν-
θρωποι θάφτηκαν κατ' ἀπ' τὴν ἄμμο καὶ οἰκογέ-
νεις πολλὰς ἐξαφανίστηκαν. Παντοῦ γύρω ἀκου-
γόντουσαν κραυγὲς ἀπελπισίας.

Ἐξαφνα, τὴν προσοχὴ τοῦ Τζέφερσον Γουῶρθ
καὶ τοῦ Ἑρρίκου Λή, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐπιζητήσει ἀπ'
τὴν τρομερὴ αὐτὴ καταστροφὴ, ἐτράβηξαν παραπο-
νετικούς στεναγμούς. Ἐφαζαν ἀμέσως γύρω καὶ
βρῆκαν μιά χαριτωμένη μικρὴ κόρη, πού εἶχε ἐπι-
ζητήσει μόνη ἀπ' ὅλη τὴν οἰκογένειά της, ἡ ὁποία
εἶχε θάψει μέσα στὴν ἄμμο. Ὁ τραπεζίτης Γουῶρθ
πῆρε τὸ κορίτσι στὴν ἀγκάλιά του καὶ τὸ περι-
ποιήθηκε μ' ὅλη του τὴν καρδιά. Ὅταν δὲ φθά-
σανε στὸ Ρούμπια Σίτυ τὸ νιοσθένος κι' ἐπειδὴ δὲν
εἶχε μαζί του κανένα πιστοποιητικὸ τοῦ ἔδωκε τὸ
ὄνομα Βαρβάρα Γουῶρθ. Ἡ μικρούλα δὲν ἄργησε
νὰ γίνῃ μιά ὡραία κοπέλλα. Ὅταν ἔφτασε δεκα-
πέντε χρόνων ἦταν ἕνα θαῦμα ὁμορφιάς καὶ χάρι-
τος. Δὲν τὸ ἀγαποῦσαν πιά μόνο ὁ τραπεζίτης κι' ὁ
μηχανικὸς, ἀλλὰ κι' ἕνας τρίτος, διαφορετικὰ ὅμως
αὐτός. Αὐτός ἦταν ὁ Ἄμπε Λή, ὁ γιὸς τοῦ μηχανικοῦ
πού εἶχε ξετερελαθῇ ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ του πρὸς τὴ
Βαρβάρα, τὴν κόρη τῆς ἐρήμου. Ὁ Τζέφερσον
Γουῶρθ κι' ὁ Ἑρρίκος Λή εἶχαν συλλάβει τὸ με-
γάλο σχέδιο νὰ κατορθώσουν νὰ μεταφέρουν νερὸ
στὴν ἐρημῳ καὶ νὰ τὴ μεταβάλουν ἐπὶ σὲ ἀληθινὸ
παράδεισο. Δεκαπέντε χρόνια τώρα εἶχαν μελετήσει
αὐτὸ τὸ σχέδιο μὲ τὴν μεγαλύτερη φροντίδα. Δὲν
ἔμενε παρὰ νὰ βρεθῇ ἕνας κεφαλαιούχος, γιὰ νὰ
τοὺς βοηθήσῃ ἐπειδὴ τὰ χρήματά τους δὲν ἔφτα-

ναν γι' αὐτὴ τὴν τεραστία ἐπιχείρησι.
Καὶ τὸν βρῆκαν στὸ πρόσωπο τοῦ
Γκρήνφιλντ, ὁ ὁποῖος ἔκρινε τὴν ἐπι-
χείρησι ἐνδιαφρόνους καὶ παρουσιά-
σθηκε μιά μέρα συνοδευόμενος ἀπὸ
τὸ θετὸ γιὸ τοῦ, Βίλλαρ Χόλμς,
μηχανικὸ. Ὁ τελευταῖος θὰ διενθύνῃ
μὲ τὸν Ἑρρίκο Λή τὰς ἐργασίες γιὰ
τὴ μεταφορὰ τοῦ νεροῦ. Ὁ Χόλμς
γοητεύτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ὁμορφιά
τῆς Βαρβάρας. Ἦταν ὅμως δύσκολο ν' ἀντέξῃ
καθεὶς στὴ γοητεία της. Μὲ τὸ θάρρος της ἐξ-
ἄλλου καὶ τὴν ἀντοχὴ της τοὺς ἐνεθάρρυνε ὁ-
λους. Κι' ὁ Χόλμς, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν ἀπὸ τὴν
πρωτεύουσα ὅπου ζούσε μὲ κάθε ἀνεση, δυσκο-
λευόταν πολὺ νὰ συνηθίσῃ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ τῆς
ὁλοῦρης ἐργασίας.

— Ὅταν σὰς κοιτάζω, ἔλεγε συχνὰ στὴ
Βαρβάρα, μὲ κάνετε νὰ ὑπομένω. Ἡ ὁμορφιά
σας μοῦ δίνει τὴν καρτερία.

Ἐργαζόταν μὲ λύσσα μαζί μὲ τὸν Ἄμπε Λή
καὶ ἡ εὐτυχία φαινόταν πὼς ἀρχίζει νὰ στέφῃ
τὰς προσπάθειές του. Ὁ ποταμὸς τοῦ Κολοράντο

τοῦ ὁποῖου κατόρθωσαν νὰ λάβω-
ρεῖμα, ἀρχισε νὰ ποτίζει τὸν
λίγο στὴς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ
Κίνγκστον. Ἀπ' ὅλα τὰ μέλη
συρρέουν ἐκεῖ ἄποικοι, ἐλκυσμένοι
καὶ τὴν ἀσφάλεια τοῦ τόπου. Μὲ
τοὺς ποὺ εἶχαν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν.
Τρομερὸς κίνδυνος ἀρχισε νὰ ἐπι-
τοίχους, τὸν ὁποῖο ὁ Ἑρρίκος
ἐσπεύσαν ἀμέσως ν' ἀνακινώσῃ
φιλντ, τὸν τραπεζίτη.

— Παρατηρήσαμε, τοῦ εἶπε ὁ
οἱ ὕδατοφράχτες ποὺ ἔχουμε
ἄδύνατοι. Ἡ παραμικρὴ πλημμύρα
θὰ τοὺς παρασύρῃ ἀμέσως καὶ
λες ζημιές. Ὑπάρχει κίνδυνος
— Τὶ θέλετε νὰ κάνω; μαρτυ-
λαιοῦχος.

— Θὰ χρειαζόταν, ἐτόνισε ὁ
κατατεθειὸν καινούργια κεφάλαια.
— Αὐτὸ εἶν' εὐκόλο νὰ τὸ
φίλε, μὰ δὲν εἶνε δυνατό αὐτὰ.

τάρας πίστωση δὲ δίνω. Δὲ
στραφῶ.

— Ἀπεναντίας θὰ κατασκευά-
τὸν κόσμο πού φέραμε ἐδῶ, ἂν
σομε τὸ ἔργο πού ἀρχίζουμε.

— Δὲν εἶμαστε τῆς ἰδίας
Γκρήνφιλντ, κι' ἐπειδὴ δὲ μ' ἀρέσκονται
σεὶς σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, γιὰ τὴν
σα. Ὁ γιὸς μου, μὲ ὅ φτάνει γιὰ
σο τὴν ἐπιχείρησι.

Ὁ Ἔνρι κι' ὁ Ἄμπε Λή
Κίνγκστον καὶ κατέστησαν ἐνθου-
φερον Γουῶρθ καὶ τοὺς φίλους
τήσεως πού διεσχέθη μὲ τὸ Γκρή-

Ὁ Βίλλαρ ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴν ὥρτια Βαρβάρα.

Ὁ Βίλλαρ πῆγε κι' ἀποχαιρέτησε τὴ Βαρβάρα.

Ὁ ἠθοποιὸς ΡΟΝΑΛΤ ΚΟΛΜΑΝ
στὸ ρόλο τοῦ Βίλλαρ Χόλμς

Ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα του ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἀρχισε νὰ
κλαίῃ.

Οἱ προβλέψεις τῶν Λή καὶ τοῦ Βίλλαρ ἐπαγματοποιή-
θηκαν. Μιά μέρα ὁ Κολοράντο πλημμύρισε καὶ ἡ πόλις
Κίνγκστον καταστράφηκε. Οἱ κάτοικοι ζήτησαν γὰ σω-
θοῦν μὲ τὴ φυγὴ καὶ πολλοὶ σώθηκαν στὴ Βάρβα. Μὰ
οἱ ἄλλοι, οἱ γυναῖκες, τὰ παιδιά κι' οἱ γέροι, ἔμειναν στὴν
πόλιν παλεύοντας μὲ τὰ νερά. Ὁ Βίλλαρ Χόλμς ἔγινε καὶ
τραυματισμένος ἐτρεξε στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς κι'
ἔσωσε ὅσους μποροῦσε. Ὁ Γκρήνφιλντ σώθηκε ὡς ἐκ
θαύματος. Ἡ σωτηρία του αὐτὴ μετέβαλλε ἐντελῶς
τὸν χαρακτήρα του. Φώναξε ἀμέσως τὴ Βαρβάρα καὶ τῆς
ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὸ κακο πού εἶχε κάνει στυγ-
κούς τους.

— Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ μένα, τῆς εἶπε. Πρόκει-
ται γιὰ τὸ θετὸ παιδί μου τὸ Βίλλαρ πού σὰς ἀγαπᾷ
καὶ θέλει νὰ σὰς κάνει γυναῖκα του. Δέχεσθε;

Ἡ Βαρβάρα δέχτηκε εὐχαρίστως. Καὶ ἐπὶ μετὰ τὴν
καταστροφὴν ἡ εὐτυχία καὶ πάλι ἀρχισε νὰ βασιλεύῃ. Σὲ
λίγο ἡ ἐρημὸς εἶχε μεταβληθῇ σὲ ἀληθινὴν παράδεισο κι'
ἔβλεπε κανεὶς σ' αὐτὴ ἕνα ὡραῖο σάιτι, ὅπου δύο ἀγα-
πημένες ψυχές, ἡ Βαρβάρα κι' ὁ Χόλμς, ἐκλείναν τὴν
εὐτυχία τους.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ

Ἐθνική ἀνάγκη. Ἡ ἀναγγελία στὴν Ἰωσηφίνα. Μία... λιποθυμία. Ἡ συνάντησις. Ἡ τελετὴ τοῦ διαζυγίου. Οἱ συγκινητικοί λόγοι. Παρελθόν, ἀναμνήσεις καὶ ἔρος. Ὁ θάνατος τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἡ ἀπελπισία τοῦ Ναπολέοντος.

Εἶχαν περάσει ἀρκετὰ χρόνια ἀφ' ὅπου ὁ Ναπολέων εἶχε παντρεφτῇ τὴν Ἰωσηφίνα, χωρὶς ἐκεῖνη νὰ γάμη παιδί, τὸν πολυπόθητο διάδοχον τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου. Ὁ Ναπολέων ἀνησυχούσε πολὺ γι' αὐτό. Ὅταν μάλιστα πέθανε καὶ ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ του Λουδοβίκου, Ναπολέον-Καρλόλος, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἐβλεπε ἐν ἀνάγκῃ τὸν διάδοχον τῆς ἰσχυρᾶς δυναστείας του, μὴ σκέψις ἄρχισε νὰ γεννᾶται στὸν Αὐτοκράτορα: νὰ χωρίσῃ μὲ τὴν Ἰωσηφίνα καὶ νὰ διαλέξῃ νέαν αὐτοκράτειραν μεταξὺ τῶν πριγκιπισσῶν τῆς Εὐρώπης. Ἔτσι ὅχι μόνον θὰ ἐξοφάριζε τὴν διαδοχὴν τοῦ αὐτοκράτορος, ἀλλὰ καὶ θὰ ἰσχυροποιούσε τὴν θέσιν του συνδεδεμένος καὶ διὰ συγγενικῶν δεσμῶν μὲ ἄλλων βασιλικῶν οἶκων.

Ἀλλὰ ὁ Ναπολέων ἐλάτρευε τὴν Ἰωσηφίνα. Καὶ μόνον ἐπειδὴ εἰλικρινῶς ἐθεωροῦσε τὸ διαζύγιον αὐτὸ ὡς ἐθνικὴν ἀνάγκην, ἔπειτα ἀπὸ χλίους διαταγμῶν ἀπεφάσισε, ἐπὶ τέλους στίς 30 Νοεμβρίου 1809 ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν Αὐτοκρατείαν, ὅτι ἡ Γαλλία ἀπαιτοῦσε ἀπὸ αὐτὴν τὴν μεγάλην θυσίαν τοῦ διαζυγίου.

Μία σκληρὴ ἀπειρὸν τραγικότητος ἐπακολούθησε. Μόλις ὁ Ναπολέων ἐκρόρησε συντετριμμένος τὰ λόγια αὐτά, ἡ Αὐτοκρατορία προσεβλήθη ἀπὸ μιά νευρικήν κρίσιν, ἔπεσε στὸ πάτωμα καὶ ἔξασπε σὲ σπαρακτικούς λυγμούς μέσα στοὺς ὁποίους ἐπανελάμβανε διαρκῶς τίς λέξεις: «Ὅχι! Ὅχι! καλλίτερα νὰ πεθάνω». Ἀμέσως ὁ Ναπολέων ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ὅπου εὐρίσκοντο μόνοι οἱ δύο σύζυγοι καὶ βλέποντας τὸν Ντὲ Μπωσὲ πού καθόταν ἀπ' ἔξω τοῦ ἐφώναξε μὲ φωνὴν πού ἔφερε ἀπὸ συγκίνηση: «Μπωσέ, Μπωσέ, τρέξατε, ἡ Αὐτοκρατορία εἶνε ἀδιάθετη».

Πράγματι ἡ Ἰωσηφίνα ἦταν ἀναίσθητη πιά καὶ εἶχε τὴν ὄψιν νεκρᾶς.

— Μπορεῖτε νὰ τὴν σηκώσετε, Μπωσέ, νὰ τὴν ἀνεβάσουμε στὴν καμαρά της ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέρη σκαλίτσα;

Ὁ Μπωσέ χωρὶς νάπαντησῇ τὴν ἐσχώσε καὶ ὁ Ναπολέων ὁ ὁποῖος τοῦ ἔφεγγε μ' ἓνα κερί ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου πού ἔφερε στὴν ἰδιαιτέρη στενὴ σκάλα. Μόλις ἔφθασε στὸ πρῶτο σκαλοπάτι ὁ Μπωσέ εἶδε ὅτι ἡ σκάλα ἦταν πολὺ στενὴ γιὰ νὰ τὰ καταφέρει νὰ περάσῃ μὲ τὸ πολύτιμο φορτίον του. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐφώναξε τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο, τοῦ ἔδωκε νὰ κρατᾷ τὸ φῶς καὶ ἔπιασε τὴν Ἰωσηφίνα ἀπὸ τὰ πόδια. Ἀρχίσαν ν' ἀνέβαινον ὅτε ἄξαφνα τὰ πόδια τοῦ Μπωσέ μετρεῦνταν στὸ ἔφος τοῦ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσουν. Ἐξ ἐνστίκτου τὰ χέρια του ἐφίξαν δυνατὰ τὴν Ἰωσηφίνα. Τότε ἡ... λιποθυμισμένη Αὐτοκράτειρα τοῦ φιδίωσε σιγά, ἔτσι πού νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ ὁ Ναπολέων: Μὲ κάνετε νὰ πωῶ... Μὴ μὲ σφίγγετε τόσο δυνατὰ!...

Ὅστόσο στὸ τέλος ἡ Ἰωσηφίνα πνίγοντας τὴν ἀγάπην τὴς πρὸς τὸν Ναπολέοντα συνήνεσε νὰ δώσῃ τὸ διαζύγιον. «Ἡ ἐπιτυχία τῆς Γαλλίας, εἶπε, ἀξίζει νὰ θυσιάσθῃ ἐγώ». Ἐνὰ διαζύγιον ὅμως τόσο ὑψηλὸν προσώπων δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ χωρὶς νὰ λάβῃ χώραν καὶ σχετικὴ ἐπίσημη τελετὴ. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σκληρότερον γιὰ τὴν Αὐτοκράτειρα.

Στίς 15 Δεκεμβρίου, στίς ἑννῆς τὸ βράδυ, ἡ αἰθουσα τοῦ Θρόνου καὶ τὸ μέγα γραφεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος εἶχαν φωταγωγηθῇ ὅπως τίς ἡμέρες τῶν μεγάλων ἐορτῶν. Ὁ Καμπασιέρ, ὁ ἀρχικαγκελάριος τῆς Αὐτοκρατορίας περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, ἀνέμενε ἐν μεγάλῃ στολῇ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς Ἰωσηφίνας, οἱ ὁποῖοι ἐφάνηκαν μετ' ὀλίγον κάτωχροι καὶ συγκινημένοι καὶ ἐκάθησαν στὰ δύο ἄκρα ἐνός μεγάλου τραπέζιου. Νεκρική σιγὴ ἐβασίλευε. Ἐξαφνα ὁ Ναπολέων σηκώ-

θηκε καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾷ μὲ φωνὴν βαρεῖα καὶ πένθη. Τὸ εἶδος ἐτοιμαίει ἓνα ψυχρὸν καὶ τυπικὸν λόγον. Ἀλλὰ ὁ Ναπολέων ἀπὸ ἐμύλησις γιὰ τίς θυοῖες πού ὀφείλει ἀπέναντι τῆς Γαλλίας καὶ τῆς τριότητος, ἐπρόσθεσε: «Δὲν μπορῶ παρὰ νὰ εὐνομηθῶ τὴν ἀντι-

πημένη μου σύζυγον γιὰ τὴν ἀποσπασίαν καὶ τὴν τρυφερότητα πού μοῦ εἰδείξε δέκα πέντε χρόνιά. Ἡ ἀνάμνησις τῆς θὰ μὲν πάντα τραγικῶς βαθεῖα στὴν καρδίαν μου. Ἐπιθυμῶ τὴν διατήρησιν ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸν τίτλον τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ πρὸ παντός ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἀφιστάται ποτε γιὰ τὰ αἰσθηματικά μου καὶ νὰ θεωρῇ γιὰ τὸν καλλίτερον ἀπὸ τὸν πῶ ἀποσπασμένο φίλον τῆς!»

Κατόπιν ἦλθε ἡ σειρά τῆς Ἰωσηφίνας. Ὁ τάχα, μὲ τὰ μάτια κόκκινα ἀπὸ τὰ πρῶτα δάκρυα ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸν ἐπίσημον λόγον πού τὸν εἶχαν συντάξῃ ἀπὸ πρὶν καὶ πάλιν τὸν εἶχε μόνον τῆς ἀντιγράψῃ. Τὰ λόγια ἔρχονταν δύσκολα ἀπὸ τὸ στόμα της. Μόλις δὴ πρὸς τίς πρώτες γραμμὰς ἔξασπε σὲ λυγμούς καὶ ἔδωσε τὸ χεῖρ πρὸς τὴν ἀσπαστὴν Ρενιὸ ὁ ὁποῖος ἀποτεινόμενος τὴν ἀνέγνωσε.

«Ὅφειλόν νὰ δηλώσω ὅτι μὴ ἐλπίζουσα πλέον νὰ γεννήσῃ παιδί, καὶ ἀναποκρινόμενη εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πολιτικῆς καὶ ἐν τὸ συμφέρον τῆς ἀγαπημένης Γαλλίας, ἐπὶ ὁποῖον νὰ δώσω τὸ μεγαλύτερον δέγμα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως».

Ὁ καγκελάριος Καμπασιέρ ἐπικύρωσε τὰ δύο αὐτὲς δηλώσεις καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἀπὸ γρῶφον τὸ πρωτόκολλον πού τοὺς χωρίζετο.

Τοὺς δύο χωρισμένους συζύγους δὲν πῶς ἐνόησε πιά παρὰ οἱ ἀναμνήσεις. Ἀλλὰ οἱ ἀναμνήσεις αὐτὲς ἦσαν πολὺ ζωηρὲς στὴν καρδίαν τοῦ Ναπολέοντος. Γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴν πού τόσο πολὺ εἶχε ἀγαπήσει, ποῦ ποτε ἐπὶ ἔπαυσε ν' ἀγαπᾷ ὁ αὐτοκράτωρ εἰδείχε πάντα ἀπειρή συμπάθεια. Μὲ πόση τρυφερότητα ἔζητοῦσε νὰ γλυκάνῃ τὸν πόνο τῆς Ἰωσηφίνας! Ἐκτός τῶν προνομίων, τῆς αὐτοκρατορίας τῶν ὁποίων ἐξακολουθοῦσε ν' ἀπολαύβῃ, ἡ Ἰωσηφίνα ἐλάμβανε ἐτήσιαν ἐπαύρησιν τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἐπὶ στή διάθεσιν τῆς τὰ ἀνάκτορα τῶν ἡλικιωμένων τῶν πάλαι. Τὴ «Μαλμαζόν» στὴν ἐσχάτη τὴ «Ναβάρ», κοντὰ στὸ Ἑβρὲ γιὰ τὴν γαῖαν της.

Τὴν ἡμέρα πού χωρίστηκαν ὁριστικῶς—15 Δεκεμβρίου 1809—ὁ Ναπολέων δὲν μετάνιωσε ν' ἀντιστάθῃ στὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν φάσῃ γιὰ τελευταία φορὰ. Καὶ ἓνα δάκρυ ἀνέβηκε στὰ μάτια τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοκράτορος...

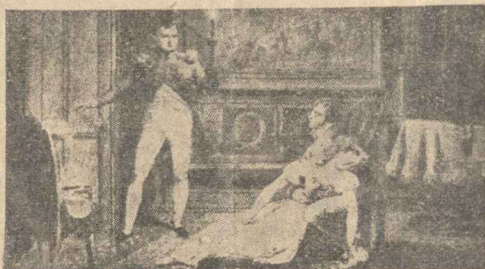
Ὁ Ναπολέων ἐπεσκέπτετο τακτικὰ τὴν Ἰωσηφίνα στὴ Μαλμαζόν. Ἐξακολουθοῦσε νὰ πληρώνῃ ἀγογγύστως τὰ χρεῖ της, γιὰ τὴν Ἰωσηφίνα ἦταν τρομερὰ σπάταλη καὶ ἡ ὑπερόγκος ἐπιχορηγία πού τῆς παρεῖχε τὸ Κράτος δὲν τὴν ἐπαρκούσε εἰς τὰ ἐξοφλήματα τῆς ἔξοδα.

Ὅταν ἀπέθανε στὴ Μαλμαζόν ὁ Ναπολέων βρισκόταν ἐξόριστος στὴν Ἑλβα. «Ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου τῆς Ἰωσηφίνας τὸν ἔριξε σὲ ἀπεριόριστον ἀπελπισίαν. Ἐκλείστηκε στὸ δωμάτιόν του καὶ τρεῖς μέρες δὲν ἐβλέπε κατὰ νῦν οὐτε δεχόταν τὴν παραμικρὴν τροφὴν».

Στίς 20 Μαρτίου τοῦ 1815, ὅταν ὁ πανήλθε στὸν Κεραμαϊκὸ, συνήγαγε τὸν γιαντὸν τὸν Κορβιζὰ καὶ τοὺς ἑπὶ αὐτοῦ ὅπως.

—Γιὰτὶ ἄφησες τὴν Ζωζιέταν μόνον νὰ πεθάνῃ; Καὶ τὸν ἔδωκε κακὴν καὶ πικρὰν ἀπάντησιν.

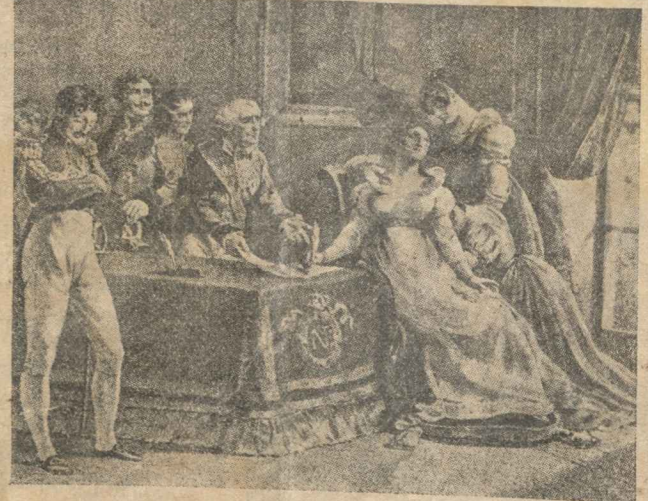
Ἡ πρώτη του ἐπισκευὴ στὸ ἀνάκτορον τῆς Μαλμαζόν ἦταν ἀπεριόριστον κινητικὴ. Ἐκλείστηκε δολιχῶς ἐπὶ τὸ μέγα στοῦ δωματίου πού εἶχε πεθάνῃ ἡ Αὐτοκράτειρα καὶ ὅταν ἐβῆκε, τὰ πόδια του ἦσαν κατωκόκκινα καὶ ἔκλειαν ἀπ' ὅσον πικρὸν. Ἐδέχθη νὰ πᾶσιν ἐπὶ τὸν πικρὸν καὶ μετὰ σὲ πικρὰν ἀπάντησιν τοῦ πικροῦ τοῦ ἀκούσαντος ὅταν παρῶν τὸν δόμον τῆς ἀγαπημένης τῆς.

Ἡ λιποθυμία τῆς Ἰωσηφίνας.

Ἐνα περίφημο πορτραῖτο τῆς Ἰωσηφίνας.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἀπογράφουσα τὸ διαζύγιον.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΛΗΣΤΕΙΑ

TOY S. KERVAL

— Εἶνε ἀλήθεια τρομερὸ τὸ νὰ σκέπτεται κανεὶς, εἶπε ὁ Πραντέλ, ὅτι ἡ ληστεία ληραίνεται ἀκόμα σήμερον μιά χώρα πού ὀφείλει ἄλλοτε τὸ λίκνον τοῦ πολιτισμοῦ, πού ἔχει τόσο εὐνοηθῇ ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ πού θάταν ιδεώδης διαμονὴ χωρὶς τὴν τρομερὴ αὐτὴ πληγὴ!...

— Γιὰ ποιά χώρα μιλάς; ρώτησε ὁ Βαλέρ πού ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιά βαθύα πολυθρόνα τῆς Λέσχης καὶ μισοκοιμότανε.

— Γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

— Μὰ ὅχι φίλε μου... Κάτι λάθος κάνεις.

— Νὰ μὲ συγχωρῇς Βαλέρ... Ἐξέχασα...

— Τί;

— Ἐξέχασα πῶς... εἶσαι Ἕλλην... Τί τὰ θές; Συνήθισαμε νὰ σὲ βλέπουμε τόσο χρόνια στὸ Παρίσι... Καὶ τὸ ψευδώνυμό σου μᾶς εἶνε τόσο ἀγαπητό...

Ὁ Βαλέρ σηκώθηκε. Ἡ φωνὴν τοῦ λίγο—λίγο γινόταν ζωηρότερη.

— Εἶτε Ἕλλην εἴμαι, εἶπε, εἶτε γάλλος, δὲν ἔχει σημασία. Οὐτὲ ὅμοιον στὴν ἐθνικὴν μου φιλοτιμίαν μὲ ὅσα λές... Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁρατό, στὴν ἡλικία πού εἴμαστε, νὰ δίνουμε πίστη σὲ τέτοιες φλυαρίες καὶ πρὸ παντός δὲν πρέπει νὰ ἐπαυλαμβάνουμε μὲ τόσο νεύτικες ἱστορίες πού δὲν ἔχουν συμβῇ παρὰ τὴν φαντασία ὀρισμένων συγγραφέων!...

— Ἄν θέλεις μποροῦν νὰ συζητήσουμε ἀμερολήπτως...

— Αὐτὸ ἀρκεῖ, θέλω καὶ ἐγώ. Ὅπως ταίριαζε σὲ ἀνθρώπους μορφομένους... Αὐτὸ ὅμως πού θέλεις νὰ ὑποστηρίξεις εἶνε κατὰ ἀνταρκτικὸν!... Ληστεία στὴν Ἑλλάδα;

— Λάθος! Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ καὶ καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι μπορῶ νὰ ξέρω καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ὅτι ὅλα αὐτὰ πού λέγονται εἶνε δημιουργήματα διαφόρων ἐξηγμένων φαντασιῶν!... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὑπάρχουν μερικὲς κακοποιεῖς πού ζοῦν σὲ βουνὰ μᾶς. Σέρεις ὅμως ποιά εἶνε ὅλη τὴν ἰδέαν; Νό κλέβουν πού καὶ πού κανένα ἀρνί. Ποτὲ τοὺς δὲν ἐσκότασαν κανέναν γιὰ νὰ τὸν κλέψουν... Σκοτώνουν καὶ σὲν τόπο μου. Ἀλλὰ σκοτώνουν ἀπὸ πάθος, ἀπὸ ἐκδίκηση, ποτὲ ὅμως γιὰ νὰ κλέψουν!... Καὶ ἀν παραδεχθῶμε ἀκόμα ὅτι εἶνε ἀληθινὰ ὅσα λέγονται γιὰ ληστεϊκὰ ἀπαγές ἑκατομμυριούχων, πάλι θὰ δῆς ὅτι οἱ αἰχμαλωτοὶ τῶν ληστών μᾶς, ἐπέρασαν ζωὴν χαριόλαμνη κοντὰ τοὺς, χωρὶς μιά τριχὰ τους νὰ πάθῃ τὸ παραμικρό. Αὐτὸ δὲν εἶνε ληστεία. Αὐτὸ εἶνε μιά τολημὴν πρᾶξις πού ἀποβλέπει στὴν πληρωμὴ λύτρων ἀπὸ μέρος τοῦ πλουσιοῦ αἰχμαλωτοῦ. Σέρεις ὅμως οἱ λησταὶ αὐτοὶ πῶς τὰ χρησιμοποιοῦν τὰ λύτρα; Προκρίνουν καρίτσας καὶ ἀνακουφίζουν τοὺς φτωχοὺς!

Ὁ Βαλέρ εἶδε ὅτι στὸ ἀκροατήριον τῆς Λέσχης τὰ λόγια του εἶχαν κάνει μεγάλη ἐντύπωση. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῇ καὶ συνέχισε:

— Τώρα, κύριοι, πού σὰς ἐκούρασα ἀρκετὰ μὲ τὴν ἀπολογία τῆς πατρίδας μου, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς διηγηθῶ μιά μικρὴ ληστεία στὴν ὁποία καὶ ἐγὼ ἔλαβα μέρος. Πάνε καμιά δεκαριά χρόνια πού βρέθηκα ξαφνικὰ στὸ Βόλο. Ὁ Βόλος εἶνε μιά μικρὴ πόλις τῆς Θεσσαλίας, πού δὲν μ' ἐχώροσε. Εἶχα τὴ νοσταλγία τοῦ Παρισιῦ καὶ ἦμουν πολὺ δυστυχὴς πού τὸ ἔφησα.

Μιά μέρα, καθὼς ἀερπατοῦσα μελαγχολικῶς στὴν προκυμαία συνήτησα ἓνα ψηλὸ διάβολο, μὲ ρεντιγκότα, στὴν μπουντοnière τῆς ὁποίας ὑψήθη μιά πολυχρόμη ταινία παρασίμου. Στὰ χέρια του κρατοῦσε μιά θήκη βιολίου. Τὰ μαλλιά του ἦσαν μακρὰ, ὅπως συνήθιζον οἱ καλλιτέχνες καὶ στὸ κεφάλι του φοροῦσε ψηλὸ καπέλλο. Ἀπὸ πίσω του ἔφεραν πλῆθος ἀλάνια καὶ τὸν περιεργάζονταν μὲ ἀπορία. Ἐπλησίασαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ γνωριστήκαμε... Ἐφάνηκε ἐνθουσιασμένος πού ἐπὶ τέλους μποροῦσε νὰ μιλήσῃ μὲ κάποιον, γιὰτὶ στὸ Βόλο κανεὶς σχεδὸν δὲν καταλάβαινε τὴν γλῶσσάν του...

Ἦταν ἓνας λιρικός ἡθοποιός, ἓνας βέρος Παριζιάνος, καμμιὰ σατανάτικα χρόνια, πού ἡ ἀτυχία μᾶς περιόδεας τοῦ θιάσου τὸν εἶχε ῥίξει στὴ μικρὴ αὐτὴ γωνιά τῆς Ἑλλάδος... Ἡ κατὰ φύσιν του ἦταν ἀξιοθρήνητη. Δὲν εἶχε πεντάρα καὶ προσπαθοῦσε νὰ βῇ τίποτε μαθήματα βιολίου γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπὸ πείναν...

Ἐφάνηκε καὶ τοῦ βόλῃ δυὸ μαθήματα. Ἦταν καλὴ καρδιά καὶ κρατοῦσε εὐχάριστη συντροφιά. Στους συχνούς περιπάτους πού ἐ- κάναμε μαζί, μοῦ ἐμύλησε πολλὰς φορὲς γιὰ τοὺς ληστές πού τοὺς ἔβλεπε καὶ ἐκεῖνος σὰν τὸν Πραντέλ καὶ τοὺς ἔστρεψε. Τότε ἀπέφθηκα νὰ τοῦ παίξω ἓνα παγινίδι. Κάποιος φίλος εἶχε στὴν ἐσχάτη ἓνα σπατάκι, κτισμένο σὲ μέρος ἄγριο καὶ ἐρημικόν. Μὲ ἄλλους φίλους μοῦ σκαρώσαμε τὸ σχέδιό μας... Μιὰν ἀστροφώτιστη νύκτα, παρέ- σταν τὸν καλλιτέχνην πρὸς τὰ ἐκεῖ... Ἐξαφνα ἔξω... λησταὶ μᾶς

κλείνουν τὸ δρόμον, δένουν τὸν καλλιτέχνην, τὸν ἀρπάζουν καὶ τὸν πηγαίνουν στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ τῶβαλα στὰ πόδια.

Ἀμα ἐφθασαν στὸ σπίτι, ὁ ἀρχιληστής πού τὸν περιέμενε τοῦ εἶπε, ὅτι ἔφερον πῶς εἶνε μεγάλος καλλιτέχνης καὶ συνεπῶς ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις δὲν θ' ἀρνήθῃ νὰ πληρώσῃ τὰ ἀσημένια λύτρα τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ... Ὁ ἄμειρος, ἂν καὶ πολὺ κολακευόμενος γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ φήμην του, εἶχε κατατρομαχθῇ... Ἐφάνηκε, ἔκτενσε, ἐξήγησε χάριν, τοὺς ἔδωκε νὰ καταλάβουν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις του θὰ προτιμήσῃ καλλίτερα νὰ τὸν σφάξουν παρὰ νὰ δώσῃ μιά δεκάρα, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε ἄλλη περιουσία ἀπὸ τὸ βιολί του, τὸ ὁποῖον ἐν ἀνάγκῃ τοὺς ἔδινε... Ἀλλὰ οἱ λησταὶ ἦσαν ἀνένδοτοι. Τὴν ἄλλη μέρα μοῦ ἔστειλε ἓνα γράμμα μ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ληστές...

Στὸ τέλος τοῦ ἀπελπισμένου του γράμματος μοῦ ἐξητοῦσε νὰ τοῦ στείλῃ τὸ βιολί του γιὰ παρηγοριά στὴ δυστυχία του. Τοῦ τῶσται μ' ἓνα γράμμα μου, στὸ ὁποῖο τοῦ ὑποσχόμουν ὅτι θὰ κάνω τὸ πᾶν, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του...

Ἀμα πέρασαν δέκα μέρες—ὅσες χρειαζόμουν ἤδη γιὰ τίς διαπραγματεύσεις μὲ τὴν Γαλλικὴ Κυβέρνηση—ἐπῆλθε νὰ τὸν βῶν γιὰ τὴν τελευταία πράξι τῆς φάρσας! Ἀ! φίλοι μου! Ἀλησμόνητη μοῦ εἶχε μείνει αὐτὴ ἡ σκηνή. Ἀπετάθη μ' ἐπιστημότητα στὸν... Ἀρχιληστή καὶ ἐξεδιπλώνοντας παρὰμυθεῖ τὸ πολὺτιμο πακέτο πού εἶχε μαζί μου, τοῦ ἐμέτρησα σωστὰ πεντακόσια χιλιάρα... Πεντακόσια κομμάτια ἐφημερίδων! Ἐπειτα ἐπῆρα ἀπὸ τὸ μπράσο τὸν ἄμειρο καλλιτέχνην πού ἔχυνε ἀφθονα δάκρυα χαρὸς καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ Βόλο!... Στὸ δρόμο, ἀφού μοῦ ἀρπασθῇ κατασυνγινη- μένος αἰώνιαν εὐγνωμοσύνην πού τοῦ... ἔσσωσα τὴ ζωὴν, μοῦ ἀπέκα-

λυψε, μὲ κυρτὸ καμάρι, ὅτι ὅλες αὐτὲς τίς ἡμέρες οἱ λησταὶ τοῦ εἶχαν φερθεῖ ἱπποτικώτατα καὶ ὅτι τὸ βιολί του εἶχε γοητεῖ αὐτοὺς τοὺς ἀγριανθρώπους...

Ὑστερα ἀπὸ δύο μέρες ἔδωκα ἓνα γεῦμα γιὰ νὰ ἐορτάσωμε τὴν σωτηρία τοῦ καλλιτέχνη. Πῆγε ὅμως νὰ λιποθυμήσῃ ὅταν μέσα στους προσκεκλημένους μου εἶδε τοὺς ἔξω ληστές νὰ τοῦ δύνουν μὲ χαμόγελο τὸ χεῖρ!... Ἦταν καλὴ καρδιά ὅπως σὰς εἶπα καὶ μοῦ συγχώρησε τὸ ἀστέλλο...

Τώρα φθάνω στὸ σπουδαιότερο σημεῖο τῆς διηγήσεώς μου.

Ὁ καλλιτέχνης σὲ λίγον καιρὸ γύρισε στὸ Παρίσι καὶ τὸν ἔλασα. Τὸν περασμένο χειμῶνα γύρισα ἓνα βράδυ σὲ βουλεύματα μὴν ἔχοντας πῶς νὰ περάσω τὴν ὥραν μου δταν ἔξαφνα τὰ μάτια μου πέσανε σὲ μιά ἀγγελία ἐνός μικροῦ θεάτρου.

Τώρα φθάνω στὸ σπουδαιότερο σημεῖο τῆς διηγήσεώς μου.

Ὁ καλλιτέχνης σὲ λίγον καιρὸ γύρισε στὸ Παρίσι καὶ τὸν ἔλασα. Τὸν περασμένο χειμῶνα γύρισα ἓνα βράδυ σὲ βουλεύματα μὴν ἔχοντας πῶς νὰ περάσω τὴν ὥραν μου δταν ἔξαφνα τὰ μάτια μου πέσανε σὲ μιά ἀγγελία ἐνός μικροῦ θεάτρου.

Παίζονταν κάποιο δράμα. Ὡς διευθυντής, ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς πρωταγωνιστὴς ἐφινουράριζε ὁ παλιός μου φίλος. «Οἱ καιροὶ ἀλλάξαν, ἀσέφθηκα. Φαίνεται πῶς ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀξία του». Καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν ἐναρμόζω ἓνα εἰσιτήριο καὶ μῆλα στὸ θεάτρο. Ἡ παράστασις εἶχε ἀρχίσει. Ἐκάθησα στὴ θέση μου καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἀκόμα στὴ σκηνὴ ὁ φίλος μου, ἐφύλλισα τὸ πρόγραμμα... Στὴν πρώτη σελίδα κάτω ἀπὸ τὴν φωτογραφία τοῦ ἡθοῦ- γου βιογραφικὲς σημειώσεις. Μεταξὺ ἄλλων εἶχα:

«Κατὰ τὴν διάρκεια μῆς καλλιτεχνικῆς του περιόδου εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ συγγραφεὺς καὶ διανοητὴς συνελήφθη καὶ ἀνήχθη σὲ μιά ἐρημικὴ σπηλιὰ ἀπὸ μιά τρομερὴ ληστεϊκὴ συμμορία. Ἐσώθη μόνον χάριν στὴ γενναῖότητα συνδρομῆν τῶν ἀπειροπληθῶν φίλων του, οἱ ὁποῖοι κατάρθωσαν νὰ συλλέξουν τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων, τὰ ὁποῖα οἱ λησταὶ εἶχαν ἀ- ξιώσει ὡς λύτρα!...»

Στὸ διάλειμμα πῆγα νὰ τὸν δω στὸν μᾶρ τοῦ θεάτρου. Μὲ ὑπεδέχθη μὲ χαρὰ ἀλλὰ καὶ μὲ ἀνησυχία.

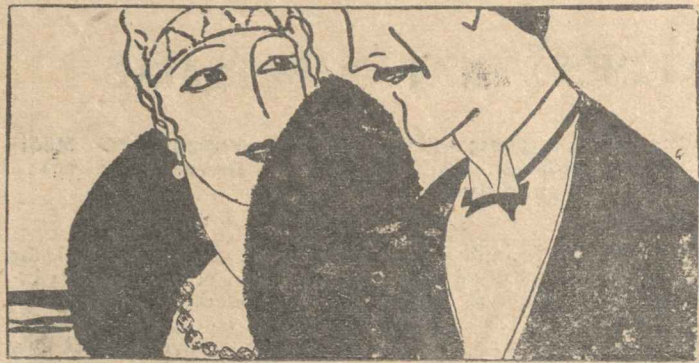
— Γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, οὔτε καυθέντα μοῦ εἶπε. Μόνον ἐσὺ καὶ ἐγὼ ἐξομῶμε τὴν ἀλήθειαν στὸ Παρίσι... Σ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν ἀπ- πίω τὴν ἐπιτυχία μου καὶ σὰς εὐνομηθῶ... Μὴ θέλεις νὰ μὲ κα- ταστρέψῃς...

Ἔτσι γράφεται λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, ἡ ἱστορία. Καταλά- βατε!...

Ἔτσι γράφεται λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, ἡ ἱστορία. Καταλά- βατε!...

Ἔτσι γράφεται λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, ἡ ἱστορία. Καταλά- βατε!...

Ἔτσι γράφεται λοιπὸν

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὸ Ψέμμα

Τοῦ D' Annunzio

Ὅχι, ὄχι! Δὲν πρέπει νὰ ὑποφέρῃς, δὲν πρέπει νὰ πονῇς. Κι' ἂν εἶμαι τόσο σκυθρωπὸς τὸ βράδυ πού κάθομαι στὰ πόδια σου, ὄχι, ὄχι! μὴν ἀμφιβάλλεις, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃς!...
Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ! πιστέψέ το!

Ὅταν σὲ βλέπω ἡ μιὰ μου πνίγεται πρὶν βγεῖ ἀπ' τὸ στόμα μου!...

Δὲν εἶνε ψέμμα! ὄχι! Δὲν εἶνε ψέμμα! Ἡ σκέψι μου ἴδωλ' εἶσαι σὺ, σὺ πού χρόνι τώρα βασανίζεις τὴν φτωχὴ ψυχὴ μου!

Ναί! Ναί! Κόρη ὦρα! Δὲν πρέπει νὰ ὑποφέρῃς, δὲν πρέπει νὰ πονῇς!...

Δὲν εἶνε ψέμμα! ὄχι! Δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃς! Σ' ἀγαπῶ! ναί! πιστέψέ το! Σ' ἀγαπῶ!

Ὡ! Κύριε! Κύριε! Μεγαλοδύναμη θεέ! ἂν ἦταν δυνατόν νὰ μὲ πιστέψῃ!

Δὲν εἶνε ψέμμα ἀγάπη μου! Δὲν εἶνε ψέμμα! Εὐλογημένη ἄς εἶνε ἡ ὥρα ἐκείνη πού ἀνέικρυσσε τὰ μάτια σου!

Εὐλογημένη ἄς εἶνε ἡ στιγμή πού μ' ἐμαθες νὰ σ' ἀγαπῶ!

Ἀνάμνησις

Τοῦ D' Annunzio

Θὰ ξαναἰδῶ λοιπὸν ποτὲ ἐκεῖνα τὰ μεγάλα μάτια, τὰ θεῖα ἐκεῖνα μάτια, πού ἄλλοτε μὲ κύτταζαν καὶ ἐφώτιζαν σὰν δὴ φάροι σωτηρίας τὴν ψυχὴ μου!...

Ποῖος ξέρεῖ ἂν θὰ τὰ ξαναἰδῶ! Ἄν θὰ τὰ ξαναἰδῶ ποτὲ νὰ λάμπουν πάλι στὴ σκοτεινὴ ζωὴ μου!

Γυναῖκες πού σὰς ἀγάπησα, θνητὲς γυναῖκες, θεῖες ὑπάρξεις! Καὶ σεῖς δύο μάτια, γλυκὰ μάτια, πῶς τώρα σβύστικατε ἀπ' τὴ ζωὴ μου!

Ὡ! ἀνάμνησις, σκληρὴ ἀνάμνησις, πῶς θέλεις νὰ μὲ βασανί- ξῃς τώρα!

Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ναυαγός! Μόνος ἐσώθηκα ἀπ' τὴν τρικυμία! Καὶ σεῖς γυναῖκες, θεῖες γυναῖκες, ὑπάρξεις πού ἀγάπησα καὶ σεῖς γλυκὰ μάτια μου, ὁθῶα μάτια, χαθήκατε, χαθήκατε γιὰ πάντα!

Ποῖος ξέρεῖ ἂν θὰ σὰς ξαναἰδῶ! Ἄν θ' ἀντικρύσω πιά ποτὲ τὴ λάμπη ἐκείνη πού εὐτυχία — τόση εὐτυχία — ἐφερνε ἄλλοτε στὴν τρικυμία τῆς ζωῆς μου!...

Κοιμήσου, ἀγάπη μου...

Τοῦ Keats

Κοιμήσου, ἀγάπη μου! Ἡ νύχτα ἀπόψε εἶνε ἡσυχία, ἡ νύχτα εἶνε μαγεμένη... Γιὰ σένα εἶνε ἡ ἀποψινὴ νύχτα, γιὰ σένα τὴν ἔκαμε ὁ θεός... Κοιμήσου!

Ὡ! ἂν μπορούσα νὰ ἔλθω ἐκεῖ κοντά, ἐκεῖ στὰ ἥρεμα τὰ μέρη πού κοιμάσαι!

Γονατιστὸς στὰ πόδια σου θὰ ἐπεφτα, κι' εἶσαι θὰ σὲ κυττούσα ὥρες ὀλόκληρες, στιγμὲς ἀτέλειωτες!...

Καὶ θὰ παρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ μὴ ξυπνήσῃς πιά ποτὲ, νὰ μὴ μὲ ἰδῇς ποτὲ, ποτὲ!...

Μόνον νὰ ὀνειρευτῇς, νὰ ὀνειρευτῇς γλυκὰ τὸν ἔρωτά μας... Στὰ ὄνειρα ζῇ κανεὶς περὶ καλά... Ὡ! μὴ ξυπνᾷς, ὦρα! μου σειρήνα, μάγισσα ἐσὺ τοῦ αἰωνίου ἔρωτά μου. Μὴ ξυπνᾷς!

Τὰ βλέφαρά σου εἶναι πάντα κλεισμένα ὡς μείνουσα, γιὰ καὶ τὰ δικά μου, ὅπου κι' ἂν εἶνε θὰ κλειστοῦν!... Ναί! θὰ κλειστοῦν... Κι' οἱ δύο μαζί, στὸ ὠραῖο βασίλειο τῶν γεγερῶν θ' ἀναπαυθοῦμε...

Κοιμήσου, ἀγάπη μου, κοιμήσου!

Ἡ νύχτα ἀπόψε εἶνε γλυκεία, γιὰ σένα, ἡ νύχτα πλάστηκε ἀ- πόψε εἶσαι ἡσυχία κι' εἶσαι ὦρα!...

Ἀναμνήσεις

Τοῦ Tennyson

Μ' ἐσφίξε, πόσο μ' ἐσφίξε τὸ βράδυ ἐκεῖνο! Στὴν ἐρημὴ ἐκείνῃ ἀκρογιαλιά κι' οἱ δύο μας καθισμένοι τὸν οὐρανὸ κυττούσαμε καὶ τὸ φεγγάρι... Ὡ! μάτια πού ἀγάπησα τὸ πρῶτο ἐκεῖνο βράδυ...

Γλυκὰ μὲτάνια, πού εἰσασθε! Χαθήκατε γιὰ πάντα!...

Κοιτῶν ἀγνὸ ἦταν τότε ἐκείνη, κι' ἐγὼ ἕνας νέος, ἕνας νέος ἐρωτευμένος!

Καὶ μ' ἐσφίξε, καὶ μ' ἐσφίξε τὸ βράδυ ἐκεῖνο! Καὶ τὴν ἐφίλησα

Μιά πειστικὴ ἀπόδειξις

Τὸν περασμένον μῆνα στὸ Χοῦνέϊ τῆς Ἀγγλίας ἔλαβε χώρα μὲ πολὺ πρωτότυπὴ δίκη. Δικαζόταν ἕνας νέος ὁ Στῆβεν Γκρήν ἐπὶ τὸν τοῦ ὁποῦ εἶχε ἐγερθεὶ ἀγωγή ἐκ μέρους τῆς μὲς ἑλλας Στόνες «ὅτι ἠθέτησε τὴν ὑπόσχεσιν γάμου» πού τῆς εἶχε δώσει. Ἡ Μὲς Στόνες ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀστατον μνηστῆρα, οὐτε λίγα, οὐτε πολλά, πενήντα χιλιάδες λίρες ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν φθορὰ τῆς ὁδύνης, ὀφειλομένην κυρίως εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ὑποσχέσεως τοῦ νέου αὐτοῦ, ἀπέρριψε πρότασιν γάμου ἐνὸς βαρ- πλοῦτου γαιοκτήμονος, νυμφευθέντος ἄλλην.

Ἀτυχὸς ὁμως διὰ τὴν μὲς Στόνες, δὲν ὑπῆρχε καμιά ἀπό- δειξις ὅτι πράγματι ὁ Γκρήν τῆς εἶχε ὑποσχεθεὶ γάμον. Ἀπ' ἐναντί- ον ὁ Γκρήν ὑπεστήριξε ὅτι δὲν τὸν συνέδεε μὲ τὴν ἑλλεν παρὰ μὴ ἀπλὴ συμπάθεια. Ἡ μὲς Στόνες ἐξήτησε ἀπὸ τὸ δικαστήριον προ- θεσμία 24 ὥρων γιὰ νὰ προσκομίσῃ τὴς ἀποδείξεις τῆς. Τὴν ἐπι- μένη πραγματικῶς ἐνεφανίσθη ἡ μὲς Στόνες ἀκτινοβολοῦσα ἐκ χαρὰν. Τὴν ἀκολουθοῦσαν τέσσερες ἐυλοκόποι πού ἐσήκωναν μὲ κόπο ἕνα πελώριο... δέντρο, πού εἶχαν ξεριζώσῃ ἀπὸ τὸ δάσος.

Πάνω στὸν κορμὸ ἦταν σκαλισμένη μιά καρδιά πού τὴν ἤ- ποῦσε ἕνα βέλος, κι' ἀπὸ κάτω τὰ λόγια αὐτά:

«Ἐλλεν! Ἐλλεν! Ἡ μέρα πού θὰ σὲ παντρευθῶ θάναί μ' ἔ- τυχεστέρα τῆς ζωῆς μου, Στῆβεν.»

Ἡ ἀπόδειξις ἦταν πλήρης κι' ἡ ἑλλεν ἐκέρδισε τὴ δίκην, χάρις στὴν πρωτότυπὴ ἐμπνευσί τῆς.

Ρεκόρ φετιῆς

Στὴ Φιλαδέλφεια ἕνας μεγάλος βιομηχανὸς ὁ κ. Ἐρρίκος Σέιμ, ἐξήγησε ἐσχάτως διαζύγιον ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Τὸ πρῶτον δι- θὰ ἔκανε καμιάν ἐντύπωσιν γιὰ τὰ διαζύγια σήμερον, ὅπως σὴν Ἀμερικὴ, εἶνε συνηθιστὰ, ἂν οἱ λόγοι πού ἔκαναν τὸν κ. Σέιμ νὰ ζήτησιν νὰ χωρῇ ἀπ' τὴν γυναῖκα του δὲν ἦσαν κάποιος περιεργα- σμοί.

Ἐξέθεσε δηλαδὴ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἑτερόν του ἥμισυ ἐξ αἰτίας τῆς μανίας πού ἔχει μὴ λῆθ ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Τὸ ἐλάττωμά τῆς αὐτοῦ ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ καταστροφῆς του. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων του, ὁ κ. Σέιμ, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σημειωματάριο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐδιάβασε μὲ ἀκριβεῖς χρονολογίαις χίλια ἐννεακόσια πενήν- τρια ψέμματα πού τοῦ εἶχε πῇ ἡ γυναῖκα του στὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν πού ἦταν παντρεμένη. Ὅπως ἦταν φυσικὸ τὸ κρι- στήριον ἐδικαίωσε τὸν κ. Σέιμ καὶ τὸν ἀπῆλλαξε ἀπὸ τὴν τρωστή- αὐτῆς ψεύτρα.

Θεραπεία κλεπτομανῶν

Ὁ γάλλος Δόκτωρ Μπεργιγιὸν εὑρε νέαν ἀλάνθαστον μέθον θεραπείας τῆς κλεπτομανίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστὸν, πε- σχοῦν καὶ πλουσιώτατοι ἄνθρωποι. Ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Μπε- ριγιγιὸν ἐγκτεται εἰς τὴν ὑποβολήν. Ὑποβάλλει δηλαδὴ εἰς τὸν ἐρ- ρωστον — διότι ἡ κλεπτομανία εἶνε μιά ἀρρώστεια, ὅπως καὶ ἄλλαι — ὅτι τὴν στιγμὴν πού θὰ θελήσῃ νὰ κλέψῃ, τὸ χέρι του θὰ παρα- λύσῃ καὶ θὰ μείνῃ ἀκίνητον. Τὸ σπουδαιότερον δὲ εἶνε ὅτι ὁ κλέ- ψτης ὀλίγον ἀφυπνίζεται τὸ ἠθικὸν συναίσθημα καὶ ὁ κλεπτομανὴς θεραπεύεται ριζικῶς ἀπὸ τὸ πάθος του.

Οἱ ζητιάνοι τῆς Δανίας

Στὴ Δανία δὲν ὑπάρχουν ζητιάνοι. Κάθε ἀεργὸς ἢ ἀλήτης πού λαμβάνεται, τοῦ ἀφαιρεῖται τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου καὶ τοῦ ὅτι, γιὰ καὶ ἂν ἀρνήται νὰ ἐργασθῇ στέλλεται στὸ «Σπῆτ» τῆς ἑλ- λας, ὅπου μένει κλεισμένος τοῦλάχιστον, ἕξ μῆνες ἐργαζόμε- νος ὑποχρεωτικῶς. Ἄν κ' ἔχει ἀρνεῖται νὰ ἐργασθῇ, τοῦ κόβουν τὴν φαγητὸ καὶ τὸν καπνὸ ὡς πού νὰ συμμορφωθῇ.

Οἱ ἄποροι γέροι, ἐπίσης ἔχουν ἐξασφαλισμένη τὴ ζωὴ τους, μέ- σε χαριτωμένα ἐξοχικὰ σπητάκια πού ἔχουν χτιστεῖ ἐπὶ τῆς ἑλ- λας. Τροφὴ καθαρή καὶ ἀφθονή τοὺς παρέχεται δωρεάν καὶ μὴ φορὰ τὴν εβδομάδα οἱ στρατιωτικὲς μουσικὲς δίδουν πρὸς χάρι- τον λαϊκὰς συναυλίας.

Κι' ἐγὼ στὰ δροσερὰ τῆς χειλῆ.

Τὴν ἐρημὴ ἀκρογιαλιά θυμάμαι ἀκόμα. Καὶ τὸ φίλ ἐκεῖνο, τὸ σπρίεμο ἐκεῖνο, τὰ λίγα ἐκεῖνα λόγια, πού τῆς ψιθύρισα στ' ὦτα.

Ὡ! νάτανε εἶσαι, ἀξέχαστες νὰ μένουν πάντα, τῶν πρῶτων

μας ἐρώτων ἢ βραδυῆς!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ ἀλήθεια καὶ ὁ ἐπίσκοπος

Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Γιβραλτάρ αἰδεσμάτατος Γκρέλγυ ἕνας πνευ- ματοδέστατος κληρικός, ὁ ὁποῖος διαχεμαῖζει στὴν Κιανὴ Ἀκτὴ ἀρνηεῖτο πρὸ τίνος εἰς φίλους τοῦ δημοσιογράφου τὸ κάτωθι ἀνέκδοτον πού τοῦ συνέβη ὅταν ἦταν βοηθὸς ἐπισκόπου στὸ Λον- δῖνο.

Μιά Κυριακὴ στὴν λειτουργίαν, στὴν συνεκτιμένη διδασχὴ μίλη- σε γιὰ τὴς «Ὡραῖότητες τῆς Ἀληθείας». Ἦταν δὲ τόσο εὐφραδῆς καὶ τόσο πειστικὸς στὴν ὁμιλίαν του πού ὅλο τὸ ἀκροατήριό του κα- τασπινήθηκε.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ἐπῆγε στὸν ὁδοντοῦτρό του γιὰ κά- ποιο δόντι πού τοῦ πονοῦσε πολὺ. Ὁ γιατρός πού ἦταν καὶ ἐνοργί- τος του, εἶχε ἀκούσει μάλιστα τὴν ὁμιλίαν του τῆς περασμένης Κυ- ριακῆς ἔσπευσε νὰ τὸν περιποιηθῇ.

Ὅταν ἐκάθισε στὴν πολυθρόνα καὶ, ἐνὺ ὁ γιατρός ἐτοίμαζε τὰ σπινερά του ὁ ἐπίσκοπος ρώτησε.

— Δὲν πιστεύω νὰ πονέσω ὑπερβολικά, γιατρέ, δὲν εἶν' εἶται;

— Ὁ ὁδοντοῦτρός ὁμως τοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελώντας.

— Σὲ κάθε ἄλλον, αἰδεσμάτατε, θὰ ἔλεγα «ὄχι». Ἀλλὰ σ' ἐναν- τὶ ὁμωνύμων σὰν ἐσάς, στὸν ὑπέροχο ὁμιλητὴ τῆς περασμένης Κυρια- κῆς πού ἀνέπτυξε μὲ τόση πειστικότητά τῆς «Ὡραῖότητες τῆς Ἀλη- θείας», δὲν μπορῶ νὰ πῶ ψέμματα. Θὰ πονέσετε τρομερά.

— Ὁ αἰδεσμάτατος ἐπίσκοπος διηγούμενος τὴν ἱστορίαν αὐτὴ ἐπρό- σθεσε.

— Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ξαναπῆγα ποτὲ πιά στὸ ἱατρεῖο τοῦ δαμαστού μου...

Μιά λέξις 50 ψηφία

Ἡ διεύθυνσις τῶν Γερμανικῶν Κρατικῶν σιδηροδρόμων ἔβαλε σὲ κίτσια ἀπὸ τίς μεγάλες τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς μία τερα- στία ἀπομνημνικήν, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς ἐδικούς εἶνε ἡ μεγαλυτέρα καὶ ισχυρότερα ἀπομνημνική τῆς Εὐρώπης.

Ἰσως μάλιστα δι' αὐτὸ ἡ διεύθυνσις τῶν σιδηροδρόμων ὀνό- μασε τὴν νέαν αὐτὴν ἀπομνημνικήν:

«C 1 — Zweizylindereinheitssheiss lampischnellzuglocomotive.»

Πρόκειται περὶ μιᾶς μόννης λέξεως, ἡ ὁποία μεταφραζομένη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σημαίνει «ἀπομνημνική μὲ δύο κυλίνδρους.»

Ρεκόρ χειραψιῶν

Ἐνα παρθένο καὶ λίγο ἀστεῖο ρεκόρ ἐσημείωσε πρὸ καιροῦ ὁ πρῶτος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Κούλιτς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς δεξιώσεως πού ἐδόθη πρὸς τιμὴν του εἰς τὸ Οὐάσιγκτον ἀντήλλαξε 1.220 χειραψίαις εἰς διάστημα 27 λεπτῶν τῆς ὥρας.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ ρεκόρ τῶν χειραψιῶν ἀνῆκε εἰς τὸν μακαρίτην Θεόδωρον Ρούσβελτ, ἐπίσης πρόεδρον τῶν Ἡνω- μένων Πολιτειῶν ἄλλοτε.

Τὸ πάθημα τῶν δανδῶδων

Μιά ὥραία ἱστορία ἐσκόρπωσε — χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἴσως — ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας πρὸ καιροῦ εἰς τοὺς δανδῆδες τοῦ Λονδίνου.

Ὡς γνωστὸν ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ μακαρίτου παπποῦ του Ἐδουάρδου του, λανσάρει νέας μὸδες.

Ἐκπλήκτοι ἕνα βράδυ οἱ δανδῆδες τοῦ Λονδίνου εἶδαν τὸν πρίγκηπα νὰ ἐμφανίζεται ἔξω μὲ σμόκιν καὶ μὲ ἄσπρη γραβάτα ἀλλὰ μὲ γελέκο μαῦρον.

Ὁ πρίγκηψ ἐφημίζονταν γιὰ τὰ ὠραῖα ἄσπρα γελέκα κατωμένα ἀπὸ λεπτὸ μεντρί πού ἐφορούσε ὡς τότε μὲ τὸ σμόκιν του.

Τὶ συνέβαινε λοιπὸν; Μήπως ἀποφάσισε νὰ λανσάρῃ νέα μὸδα;

Ἡ ἐκπλήξις τῶν λονδρέζων κομψογενομένων ἐμεγάλωσε ἀκόμα πε- ραιότερον ὅταν εἶδαν ὅτι καὶ τὴν ἄλλη ἡμέραν καὶ ἐπὶ ἐβδομάδες ἀκόμα τῆς ὁ πρίγκηψ ἐξακολοῦθοῦσε νὰ φορᾷ μαῦρον γελέκο.

Ἀναγκαστικῶς ἄρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ τὸν μιμοῦνται καὶ νὰ ἐμ- πανίζονταν μὲ μαῦρον γελέκο.

Καὶ ἕνα βράδυ, πού ὁ πρίγκηψ ἐπρόκειτο νὰ παραστῇ — γιὰ πρῶ- τὴν φορὰ ἐπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸ — σὲ μὴ ἐσπερίδα, δηλ ἡ κομψὴ νεολαία τοῦ Λονδίνου ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῇ ἐκεῖ μὲ γελέκα μαῖρα.

Ὅταν ὁμως σὲ λίγην ὥραν ἐμφανίσθηκε ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλ- λίας, οἱ δανδῆδες ἔμειναν ἐμβρόντιτοι. Ὁ πρίγκηψ ἐφορούσε γελέ- κο ἄσπρο.

Καὶ ὅταν οἱ ὀπισθοδρόμοι συνδεόμενοι φιλικῶς μὲ αὐτὸν τοῦ ἐξή- γησαν ἐξηγήσεις ὁ διάδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ Θρόνου καὶ βασιλεὺς τῆς Ἀνδροῆς Μόδας τοὺς ἐξηγήσεν ὅτι ἐφορούσε πόσον καιρὸ μαῦρον γελέκο εἰς ἐνδειξιν πένθους γιὰ τὸ θάνατον τοῦ Μικαῖλου.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

L'IDÉAL

Τῆς Emilie Arnal

Κάποιαν ἀγνώστην χαρὰ νὰ νιώσωμε ἂν ποθοῦμε, πρᾶματα θεῖα ἂς ἔχουμε στὸ πού παντοῦν καὶ εὐγενικοὺς ἀκούραστοι σκοποὺς ἂς κνηροῦμε μακριὰ ἀπ' αὐτὸν πού φλογερὰς καρδίαις καταφρονᾷ.

Ἀπ' τὸ τραπέζι ἂν εἴμαστε τῆς εὐτυχίας διαγμένοι, σφιχτὰ ἂς κρατοῦμε ἀμύλητοι στὰ χέρια τὰ κλειστά σὰν κρῖνα καὶ τριαντάφυλλα πού ἡ θλίψη τὰ μαρμαίρει τὰ ὀνειδιάει μὰς πού συχνὰ πεθαίνουμε γι' αὐτά.

Κι' ὅταν στὴν ἀφρονὴ ἐρημὰ τῆς νύχτας τὴ μεγάλη τὰ λόγια αὐτὰ ταράζουν τὴ βραδυνὴ θοῆν:

«Τὰ χάσατε ἔλα ἀγέριστα κι' ἀνὸφελῇ ἡ θυσία!»,

στοχαστικὰ ἂς ἀνάνουμε φωτιά μὲ φλόγα πάλι τὴν εὐτυχία πού δόθηκε στὸν ἄνθρωπον ἂς χαροῦμε καὶ τὴν καρδιά ζεσταίνοντας κεί τὴ θάρη ἂς βοῦμε.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Τοῦ Ἀλφρέ ντέ Βινὺ

Ὅταν τὸν εἶδαμε ἀσφρά μπροστά μας νὰ προβαίνει, οἱ δρόμοι περὶ τοῦ γύρου του ὅλοι ἦσαν πιασμένοι.

Ἀρπάζει τότε τοῦ ἄφρονος σκυλλοῦ μὲ τὸ λαγόνι σὺν φλογισμένον στόμα του πού σὰν τανάλια σπῆγγει, ἐνὺ τὰ βόλτα ἀδιάκοπα τὸ σῶμα του χτυποῦν

γερά καὶ τὰ μαχαίρια μὰς τὰ μυτερά του ποῦν τὴς σάρκες καὶ βυθίζονται στὰ ὀστέα τὸν τώρα ὡς τὴ στιγμή πού τὸ σκυλλὶ νεκρὸ ἀπὸ τὴν ὥραν

κνίλει στὰ πόδια τοῦ μπροστὰ λουμένου σὺν ἴδιον αἵμα.

Τ' ἀρπίζει ὁ λύκος κι' ὀστέρα θίγει σ' ἐμὰς τὸ βλέμμα

μὲς στὰ πλευρά του ἀπομεινὰ μαχαίρια κομψομένη καὶ κολλημένοντα σὺν αἵμα τοῦ πού γυρνᾷ ὀστέα

πάνω στὴ γλῶσσι σωρίζεται καὶ γέρονι τὸ κεφάλι κι' ἐμὲς μὲ τὰ νουεῖα μὰς τὸν ταυνοῦμε πάλι.

Μὰς ὀφρεῖ ἀκόμα μιά ματιὰ καὶ ἐ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΟΡΑ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΓΚΑΙΤΕ

(Από 'Απομνημονεύματα της εποχής)

Στο μικρό αυτό απόσπασμα φαίνεται καθαρά ο χαρακτήρ του Μ. Ναπολέοντος, ο οποίος μέσα σε λίγες στιγμές δοχολείται με τα πάντα, διώχνει βασιλείς, ουζητεί με καλλιτέχνες, δίδει διατάγας, δεν αφήνει να διαφύγῃ τίποτε...

Εδριζόμεθα κατά τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1808, στὸν πόργον τοῦ 'Ερφορτ. Ὁ Ναπολεὼν μόλις ἔχει γυρίσει ἀπὸ μιᾶς μεγάλης στρατιωτικῆς ἐπιθεώρησης. Ἀνέβηκε τὴν μαρμάρινη σκάλα τοῦ πόργου ἔχοντας δεξιὰ του μὲν τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας Ἀλέξανδρον μὲ τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἔθεσε τὰς βάσεις μιᾶς συνθήκης συμμαχίας· καὶ ἀριστερὰ του τὸν βασιλεῖα τῆς Σαξωνίας, τὸν βασιλεῖα τοῦ Βυρτεμβέργου καὶ τὸν πρίγκηπα Γουλιέλμον τῆς Πρωσίας.

Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ περιμένουν στὸν προθόλιμον, ξεχωρίζει ἕνας ἄνθρωπος ὡς πενήντα ἐτῶν μὲ πολιτικὴ ἔνδυμασία, ποὺ κουβεντιάζεται μὲ τὸν στρατάρχην Λάν.

Ὁ αὐτοκράτωρ τέλος φθάνει στὸ κεφαλόσκαλον τῆς σκάλας. Χαιρετᾷ μὲ χειραψία τοὺς διαφόρους βασιλεῖς ποὺ τὸν συνοδεύουν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ διενυνθῇ στὰ ἱεράτερα τὸν διαμερίσματα.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ὁ Λάν σταματᾷ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας ποὺ περνᾷ ἀπὸ μπρὸς του. Τοῦ παρουσιάζει τὸν συνομιλητὴν του.

— Ὁ κ. ντὲ Γκαίτε, λέει. Κατ' ἐντολήν του αὐτοκράτορος θὰ τὸν παρουσιάσετε πρὶν ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὑποκλίνεται καὶ παρακαλεῖ τὸν Γκαίτε νὰ τὸν ἀκολουθῇ.

Ἔστερ' ἀπὸ λίγο ὁ Γκαίτε εἰσάγεται σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε ἤδη καθῆσι μπρὸς στὸ τραπέζι καὶ ἐγευσμάτιζε. Πίσω του συνοδούντο, κουβεντιάζοντας χαμηλά, διάφοροι ὑπουργοὶ του καὶ ἄλλοι αὐλικοί.

— Ὁνομάζεσθε Γκαίτε; ἐρωτᾷ ἀπτόξα ὁ Ναπολεὼν;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Πόσων ἐτῶν εἰσθε;

— Ἐξήντα, Μεγαλειότατε.

— Ποιᾶ τραγωδίας ἔχετε γράψει;

— Τὴν «Γιγένηαν», τὴν «Ἐγκλόν», τὸν «Τουρκουὰν Τάσσο».

— Ἐπῆγατε χθὲς στὸ Θέατρό μου... Πῶς σὰς φάνηκαν οἱ ἡθοποιοί μου;

— Θανμάσιοι, Μεγαλειότατε.

— Ἡ κολακευτικὴ αὐτὴ γνώμη ἐνός γερανοῦ γιὰ τοὺς ἡθοποιούς μου μ' εὐχαριεῖ πολὺ... Ὁ «Μωάμεθ» ἐπαίχθηκε χθὲς πολὺ καλά, πράγματι, ἀν καὶ τὸ ἔργο εἶνε ἀνόητο.

— Τὸ ἔχω μεταφράσει ἐντόσις καὶ ἐγὼ Μεγαλειότατε στὴν γερμανικὴν.

— Ἀλήθεια; Περιέργου... Αὐτὸ σημαίνει πῶς κρίνετε διαφορετικὰ τὰ διάφορα φιλολογικὰ ἔργα ἀπὸ μένα. Ἐχω διαβάσει τὸν «Βέρθερο» σας. Εἰσθε διευθυντὴς τοῦ Θεάτρου τοῦ Βεϊμάρ;

— Μάλιστα Μεγαλειότατε.

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ ἐβλεπα καμμιὰ παράστασιν γερμανῶν. Μεθυσίον σκοπεῖται νὰ πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ πεδίο τῆς μάχης τῆς Ἰέννης μαζί μὲ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας. Ἀπὸ κεῖ θὰ πάω στὸ Βεϊμάρ. Νὰ πῆτε στὸν Μεγάλον Δούκα ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ τὸ Θέατρό του. Θὰ πάω μαζί μου καὶ τὸν Τάλμα Ντυρό!

Ὁ στρατηγὸς Ντυρό ἐκλήσασε.

— Τί γίνεται κεῖ κάτω, στὴν Πολωνία; Δὲν ἔχω καμμιὰ εἰδησιν ἀπὸ τὸν Σούλτ. Νὰ ἐτοιμάσετε τὸ ταχύτερον μιὰ στατιστικὴν τοῦ τόπου αὐτοῦ, ὅπου νὰ ἐμφαίνεται ὁ πληθυσμὸς του, ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν κατοίκων του, ὁ πλοῦτος τῆς συγκομιδῆς του, ἡ οἰκονομικὴ του ἀντοχὴ στὸ νὰ διαθέρῃ ἕνα σῶμα 80,000 ἀνδρῶν. Κύριε ντὲ Γκαίτε!

— Μεγαλειότατε!

— Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸν Τάλμα;

— Εἶνε ἕνας μέγας καλλιτέχνης. Εἶνε ἡ προσωποποιήσις τῆς Τραγωδίας.

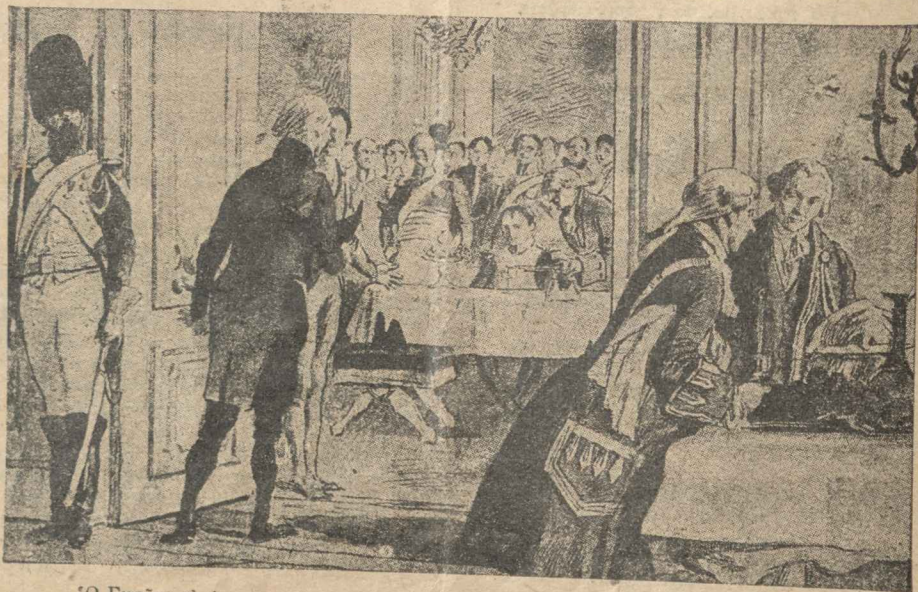
— Θέλετε νὰ κάνετε τὴν γνωριμίαν του;

— Θὰ τὸ θεωρῶσι τιμὴ μου Μεγαλειότατε...

— Περιμένετε... Ὁ Τάλμα μ' ἐπισκέπτεται κάθε μέρα μετὰ τὸ φαγητό...

Ἐξάφνα, γυρίζει πρὸς τὸν Ταλλεϋράνδον ποὺ ὁ, τι μῆξε στὴν αἰθουσα.

— Ἄ! Ἐρχεσθε στὴν ὥρα! Πλησιάζετε... Ὁ Φουαὶ μοῦ μετέδωσε πλη-

Ὁ Γκαίτε εἰσάγεται στὴ μεγάλη αἴθουσα, ὁ Ναπολεὼν παρατηρητικὸς ἀπὸ πρὶνῆρας καὶ στρατηγὸς γενητίας.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Κον. Τζῶν Χατζηπανῶν.— Ἐκαστον φύλλον προηγουμένου τιμᾶται 3 δραχ. Γι' αὐτὸ σὰς ἐστείλαμεν μόνον τὰ πέντε ἐπὶ τὰς ἀπομνημονεύματι τὴν παραγγελίαν σας ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ ἀντιτύπου. Ἐλ. Οἰκονομοπούλου.— Ἡ βιβλιοθήκη ἐστὶν τὸν τόμου στοιχίζει δραχ. 70. Ἄλλα βιβλία ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχ. κ. Ἀγγελῶν (!).— Ἡ ἀπόδειξις τῆς «Κυριακάτικης» ἐδράσεται εἰς τὰ γραφεῖα μας καὶ μπορεῖτε νὰ τὴν πάρτε ἀν περῆσεν ἡ ἴδιος. Ποῦ νὰ σὰς ἀποστείλωμεν τὸ παραλειφθὲν φύλλον; Ἄν θέλετε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 1926, ἀποστείλατέ μας λίαν τοῦ ἐκ διαγωνισμοῦ συνοδευομένην ὑπὸ 10δραχμῶν. Διακόπτεται προσηγορίως, κ. κ. Κ. Παπαλιβερίου καὶ Νικ. Μιχαηλίδου.— Ἐρβάσιον δραχμᾶς 130 δι' ἐτήσιον συνδρομὴν τοῦ περιοδικοῦ μας, κ. Γ. Πάλλαν, Βροντού.— Ἀάθος ὀφείλεται εἰς ἀπροσεξίαν διακεκομμένου, παραγγελλένου βιβλίου ἐταχυδρομηθῇ, προσεχῶς δὲ καὶ τὸ ἡμερολόγιον, κ. Χρ. Χιόνην.— Ἀργιστόλι.— Ἐνεργόφρον, ἡλεκτρονικὸν φύλλον ἐστάλη τὴν 27ην Ἰανουαρίου ὑπ' αὐτῆς, ἀριθ. 137, συνθετὸν «Μπουκέτον» ἀνανεώθη εἰς τὰς 28 Φεβρουαρίου καὶ τῆς «Κυριακάτικης» πρὸκειται νὰ ἀνανεωθῇ εἰς τὰς 24 Μαρτίου. Φύλλον ἐστάληται ἀνελλιπῶς, κ. κ. Γεώργ. Λούκαν Ν. Φώκιαν, Σπ. Χουρλουῖαν, Τρίκαλα, καὶ Στέφ. Βιρεαδην, Θεσσαλονίκην.— Φύλλον ἐστάλησαν.

*

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Μέχρι τῆς 10ης Μαρτίου ὁρθὰς λύσεις τοῦ διαγωνισμοῦ μας μετὰ 10 δραχμῶν δικαιοῦματος ἀπέστειλαν οἱ κ. κ. Ἰωσήφ Β.Κὸν Ἰωάννη, Παν. Χαλαράμπου Βόλος, Ἀχ. Κωστόπουλος Σιδιρόκαστρον, Λεόντιος Σακκάς Ἐνταῦθα καὶ Παν. Κωστόπουλος Φλώρινα μετὰ 15 δραχμῶν δὲ οἱ κ. κ. Νικ. Ἀμπελίδης Μινωτὴ Τριπλῆ, Γεώργ. Ρεπετᾶς Μαλακάσι, Ἀρᾶ: Μπατσιβάνογλου Δράμα, Παρ. Κορμυλῆς Καλάμα, Α. Περβανίδης Γαλατᾶ, Γεώργ. Πάλλας Βροντού, Νικ. Ἀντωνιάδης Δράμα, Ἰω. Α. Τσιλίκης Βόλος, Ν. Μην. Λίδης Κιλκίς, Νικ. Ζερβὸς Ἀργιστόλι, Σοφία Π. Ζανάρη Ἐνταῦθα, Μαρσέλ Μπάργη Ἐνταῦθα καὶ Ἰω. Τζωρτζάνης Γόδεον.

Εἰς τοὺς λύτας τῶν ἐπαρχιῶν ἀπεστάλησαν τὰ ἀποσπασμένα βιβλία, οἱ δὲ ἐξ Ἀθηνῶν παρακαλοῦνται ὅπως διέλθουν ἐκ τῶν γραφείων μας καὶ τὰ παραλάβουν.

ροφορίας ποὺ δὲν εἶνε διόλου εὐνοϊκῆς γιὰ σὰς.

Ὁ αὐτοκράτωρ σηκώνεται, παρασύρει τὸν Ταλλεϋράνδον σὲ μιὰ γωνίαν, καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ μιλάει χειρονομώντας νευρικὰ καὶ θυμωμένῳ.

— Ἐνὰς αὐλικὸς ἀναγγέλει:

— Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βυρτεμβέργου!

Ὁ αὐτοκράτωρ γυρίζει δὴσθυμα:

— Εἶμαι ἀπασχολημένος σὲ ὑποθέσεις πολὺ ἐπείγουσες. Θὰ τὴν εὐχαρίστησι νὰ δῶ τὴν Α. Μ. τὸ βράδυ, στὸ θέατρο...

Ὁ αὐλικὸς ἀποσύρεται... Ὁ αὐτοκράτωρ ἐξακολουθεῖ τὴ στήτησιν.

Ὁ αὐλικὸς ξαναπαίρνει.

— Μεγαλειότατε, ἦλθε ὁ ἡθοποιὸς Τάλμα...

— Ἄς περάσῃ! ἐφώνασεν ὁ αὐτοκράτωρ. Ἀν! πληρώματα.

Αὐριο, θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ 44ν καὶ τὸ 103ον σύνταγμα.

Φροντίσει νὰ τοποθετήσῃ τὸν πρώτον γραμμὴν τῶν στρατιωτῶν Ζωῶν, τοῦ 61ν λόχου τοῦ 103ου. Ἄν ἦκε, στὴν 32α διμοῖρα καὶ ἐλαβε μέρος στὴ μάχην τοῦ Μαργέγγου. Ὁλοῦν τοῦ μιλῆσιν. Θὰ τοῦ ἀνεμνηθῇ ὁ πολεμικὸς σπινρὸς. Τὰ στρατεύματα δὲ εἶνε ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ἡ ἐπιθεώρησις θὰ γίνῃ σπὲς πέντε... Τάλμα, εἰ παῖται σήμερον τὸ βράδυ:

— Τὸν «Σίνα», ἡ τὴν «Ἀδριαμάχ», ἡ τὸν «Βοταννικό»... Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαλέξῃ... νὰ διαλέξῃ.

— Ὁρα! ἰδὲ παῖται λοιπὸν, τὸν «Θάνατον τοῦ Καίσαρος». Ἀλλὰ ἀνέθεα, δὲν σὰς παρουσιάζω ἀκόμη... Ὁ κ. ντὲ Γκαίτε.

Ὁ Τάλμα... Χαίρετε, κ. κ. οἱ... Πάω νὰ πλύνω κανένα τέταρον τῆς ὥρας.

ΟΡΕΙΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΔΙΝΟΙ

ΤΑ ΙΟΥΝΙΑΚΑ ΤΟΥ 1863

(Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. — Τὰ ἐπεισόδια τῆς κηδεῖας τοῦ 'Αρ. Κανάρη. — Πυροσβέστες καὶ πυροβοληταί. — Τὸ μακελειὸ στὴν Ὀμόνοια. — Ἡ διακοίνωσις τῶν Δυνάμεων. — Μία ἱστορικὴ συνεδρίασις μέσα στὸ Βαρβάκειο. — Τὸ ὑπουργεῖο Ρούφου. — Μετὰ τὴν τρικυμίαν. — Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ λαοῦ. — κ.λ.π.)

Στὸ περασμένον φύλλον ἀρχίσαμε τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ ἐμφυλίου παραγμῶν τῶν Ὁρεινῶν καὶ Πεδινῶν. Συνεχίζουμε σήμερον καὶ τελειώνουμε:

Τὴν ἄλλη μέρα — δηλαδὴ στὴς 10 Ἰουνίου 1863 — ἔγινε ἡ κηδεῖα τοῦ ὀπολοχαγοῦ Ἀριστείδη Κανάρη, ποὺ σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν ἀρχιλήστη Κυριάκον στὴν συμπλοκὴν τῶν Ἀνακτόρων. Τὴ στιγμὴν ποὺ βράζανε τὸ λείψανον ἀπὸ τὸ σπῆτι, οἱ Πεδινοὶ ἔκαναν ἀπόπειραν νὰ δολοφονήσουν τοὺς συγκεντρωμένους στὸ δρόμον συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ. Ἡ γυναικία του, τὸ γένος Μαρμύρη, ποὺ θηρνοῦσε στὸ μαλκόνι, πληρώθηκε ἀπὸ μιὰ σφαίρα. Στὴ γέφυρα τοῦ Νεκροταφείου, ἕνα πλῆθος Πεδινῶν παρμόνευε νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον ἐκείνων ποὺ θὰ ἐγγύριζαν ἀπὸ τὴν κηδεῖαν, ἀλλ' αὐτοὶ τὸν κατάλαβαν καὶ γύρισαν στὴν πόλιν ἀπὸ τὸ πῖτον μέρος τοῦ νεκροταφείου, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῶν οἱ Πεδινοί. Τόσῃ ἦσαν ἡ ἀγριότης τῶν παθῶν.

Στὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας ἡ αἰματοχυσία συνεχιζότανε. Ὁρεινοὶ καὶ Πεδινοὶ χτυπιόνταν μετὰ λύσσα. Οἱ πυροσβέστες, ἀπάνω ἀπὸ ἐρείχων καὶ κατέλαβαν τὰ πυροβόλα τῶν Πεδινῶν ποὺ ἦσαν γύρω στὴν πλατεῖαν καὶ μετὰ τσεκούρια σκότισαν τοὺς πυροβολητὰς τῶν. Ἄλλοι Ὁρεινοὶ εἶχαν καταλάβει τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ στὰ Ἀνάκτορα ἐπεφταν τὰ ὄρβουζια τῶν Πεδινῶν σὰ βροχὴν.

Ἡ ἀναρχία ἦταν πλήρης. Κυβερνήσις δὲν ὑπῆρχε. Ὁ δυστυχισμένος ἐκείνος πρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως εἶδεν διαταγὰς ἀλλὰ κινεῖται δὲν τὸν ὑπῆκουε. Ἀπὸ τίς φυλακὰς εἶχαν δραπέτευσιν οἱ κατάδικοι καὶ ἀνοίγαν τὰ μαγαζιά.

Τότε, ὅσοι πληροῦστοι ἦσαν συγκεντρωμένοι στὴ Βουλὴν μετὰ τὸν Πρόεδρον Διομ. Κυριακὸ ἐπρότειναν νὰ προσκληθῇ ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ νὰ πάει μαζί του στὰ στρατόπεδα τῶν δύο ἀνταγόνων μερῶν γιὰ νὰ ζητήσουν ἀναχωρῇ τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ἡ ἀνέκτις αὐτὴ ἔφερε κάποιον ἀποτέλεσμα. Τρεῖς πληροῦστοι μετὰ τὸν Μητροπολίτην ἐμπήσαν σ' ἕνα ἀμάξι, ἐβάλαν μπροστὰ λευκὰ σημεῖα καὶ μετὰ χίλιους κινδύνους ἐφτάσαν στοὺς ἀρχηγούς τῶν διαμαρτυρουμένων καὶ ἐπέτυχαν ἀναχωρῇ ὡς τις 10 π. μ. τῆς ἄλλης ἡμέρας Παρασκευῆς 21 Ἰουνίου. Συγχρόνως καὶ οἱ πρέσβεις τῶν προστατῶν Δυνάμεων ἐλάβαν ἐνεργὸ μέρος. Συνήλθαν, συνέταξαν τὴν κατοικίαν διακοίνωσιν καὶ τὴν ἐδωσαν στοὺς πρώτους γραμματεῖς τῶν νὰ τὴν φέρουν στὸν πρόεδρον τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ πρὸς τοὺς Ὁρεινοὺς καὶ Πεδινοὺς καὶ νὰ ζητήσουν ἀναχωρῇ 48 ὥρας.

Τὴν πρότασιν αὐτὴν τὴν ἐδέχθησαν καὶ τὰ δύο μέρη. Ἀλλὰ μέχρις οὗτο κανονισθῇ τὸ ζήτημα, ἐκεῖνοι ποὺ κατελάτταν τὸ ἀνέναντι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς «Σενδοχέον» τοῦ Στέμματος — δηλαδὴ ὁ ἀρχιλήστης Κυριάκος, ὁ Ἀρτέμις, ὁ Παπαδιαμαντόπουλος καὶ ἡ λοιπὴ συμμορία, μετὰ μερικῶν χωροφύλακες — ἐξέλιπον ἀκατάπαυστα ὡς τὸ βράδυ ἐναντίον τῶν στρατιωτῶν τοῦ συνταγματάρχου Κοροναίου. Τέλος ὁ Κυριάκος ἀφῶρ ἐλίχτηκεν τὸ «Σενδοχέον» τοῦ Στέμματος καὶ μερικὰ γύρω σπῆτινα, ἐφυγε τὴ νύκτα μετὰ τὴν συμμορίαν του.

Ἡ διακοίνωσις τῶν Πρεσβευτῶν, (ἕνα ἀπὸ τὰ ἱστορικώτερα ἔγγραφα τῆς πολυτάραχης ἐκείνης ἐποχῆς) εἶνε τοῦτο:

«Ἐκείνους ἐμφυλίου πολέμου, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου πολὺ ἐχούθη αἷμα ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς προτείνουσας ταύτης, πολέμου ὅστις δὲν δικαιολογεῖται ἀπὸ κανὲν συμφέρον τῆς πατρίδος τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὑπογραφεῖς ἀντιπροσώπων τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας, συγκαθοῦνται ἐκ τῶν δεινῶν αἰτίων ὑπὸ τῆς ἐκείνου, καὶ δυνατόν νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ χρόνον λαὸς ἀνεπρόσωπος καὶ ἐπιθυμῶντες νὰ ἐπιφέρουν τὴν παύσιν τῆς χυσεως τοῦ αἵματος, ἐπιπροκρίνουν τοὺς Ἀ' γραμματεῖς νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τῶν ἀρχηγῶν τῶν διαμαρτυρουμένων μερῶν καὶ καλέσωσιν αὐτοὺς, ἐν ὀνόματι τῶν προστατῶν Δυνάμεων, εἰς ἀναχωρῇ τῶν ἐχθροπραξιῶν ἐπὶ 48 ὥρας. Ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις θέλει μεταχειρισθῇ διὰς τὰς δυνάμεις αὐτῆς καὶ θέλει λάβει τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἐπ' ἀπόδοσιν τῆς κακῆς ἀπορροίας. Οἱ ὑπογραφεῖς ἔχουν τὴν δικαίαν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ θέλει λυθῇ ὑπ' ὅσιν μετὰ σοφροσύνης, οὔτε θέλουν νὰ πιστεύουσιν εἰς ἐπὶ ἐπὶ τὴν νύκτα νὰ γείνη τοῖναντιον, διότι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο μερῶν θέλουν ὑποχρεώσιν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀνθρώπων τῶν νὰ ἀποσυνθῶσιν εἰς τὰ αἰτία αὐτῶν καὶ νὰ καλέσωσιν ἐν αὐτοῖς τοὺς ὑπάρχοντες τῶν, ἐγκαταλείψαντες τὸν τόπον τοῦτον εἰς τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ τὴν καὶ εἰς τὴν ἀσέβην

τοῦτον πόλεμον, ὅστις χύνει ἐπὶ δύο ἡδὴ ἡμέρας καὶ νύκτας τὸ ἀδελφικὸν αἷμα.

Οἱ Πρέσβεις
Βουρὲ Σκάρλετ, Βλουδάφ
Τῇ 20 Ἰουνίου 1863, 8 ὥρα π. μ.

Ἀφῶρ πειὰ ἡ ἐχθροπραξίαι ἐπαύσαν ἐπρεπε νὰ βρεθῇ τρόπος νὰ μὴ ξαναρχίσῃ ὁ φοβερός ἐμφυλίου πόλεμος.

Τὴν ἄλλη μέρα Σάββατον ἔγιναν πολλὰς προσπάθειες γὰ συγροτηθῇ νόμιμος ἀριθμὸς πληρεξουσίων, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἡ γνώμη ἦταν διαιρεμένη. Οἱ πεδινοὶ ἐπέμεναν νὰ συνεδριάσουν στὸ συνθηθὲ τόπο, οἱ ὀρεινοὶ ἐπρότειναν νὰ γείνη σὲ ἄλλο μέρος ἡ συνεδρίασις. Διότι κοντὰ στὴ Βουλὴν ἦτο τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἀρτέμιου καὶ τοῦ Παπαδιαμαντοπούλου τὸ ὁποῖον μποροῦσε νὰ ἐπιτεθῇ τὸν πληρεξουσίων. Ὁ Κοροναῖος πάλιν ἐπρότεινε αὐτὸς μὲν μετὰ τὸ σῶμα του νὰ τραβηχθῇ στὸ Λαφνί, οἱ ἀντιπαλοὶ του στὴν Πεντέλιν οἱ δὲ πληρεξουσίοι, ἐλευθέρου περὶ καὶ ἀνεπηρέαστοι, φρουροῦνται μόνο ἀπὸ τὴν Ἐθνοφυλακὴν, νὰ συνεδριάσουν στὰς Ἀθήνας καὶ στὴν ἀπόφασιν τοὺς νὰ πευδαρχήσουν ὅλοι. Ἀλλὰ ἡ πρότασις αὐτὴ τοῦ Κοροναίου δὲν ἔγινε δεκτὴ.

Τέλος, οἱ πληρεξουσίοι συνήλθον στὴς 5 π. μ. στὸ Βαρβάκειο καὶ μετὰ πολλὰ ὥρα κατορθώσαν νὰ ψηφίσουν τὸ κατωτέρω:

Ἡ ἐν Ἀθήναις Β' τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις

Ἐπειδὴ ἡ κατάστασις διαφορῶν ἐπαρχιῶν ἀπαιτεῖ τὴν παρουσίαν στρατοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς τάξεως καὶ τῆς τακτικῆς τῶν φάρον εἰσπραξέως.

Ψηφίσει:

α') Τὰ διάφορα σώματα τοῦ ἐν τῇ προτείνουσῃ στρατοῦ θέλουν μεταβῇ ἀμέσως εἰς τὰς ὁριζούμενας ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐπαρχίας.

β') Ἡ ἀσφάλεια τῆς προτείνουσας ἀνατίθεται εἰς τὸν πατριωτικὸν τῆς Ἐθνοφυλακῆς.

γ') Κατὰ συνέπειαν καθιερῶνται περὶ τὰς καταγοῦνται αἱ θέσεις τοῦ στρατοῦ. Διοικητήριον καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἐθνοφυλακῆς.

δ') Ἡ διευθύνσις τῆς Διονομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς συγκατατίθεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν.

ε') Τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνοφυλακῆς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀνατίθεται προσωρινῶς εἰς τοὺς αἰκίους δημάρχους.

Μετὰ τοῦτο, ἔγινε ψηφοφορία καὶ ἐξακριβωθῇ Κυβερνήσις ὡς ἑξῆς: Βενιζέλος Πρόεδρος, Π. Καλλιγὰς τῶν Ἐσωτερικῶν, Γ. Κλημάς τῶν Στρατιωτικῶν, Ἀθ. Πετρελάς τῶν Ἐσωτερικῶν, Γ. Μπουμπουλῆς τῶν Ναυτικῶν, Β. Νικολάου τῆς Παιδείας, Π. Μανουράκης τῆς Δικαιοσύνης καὶ Εὐδ. Κεχαγιάς τῶν Οἰκονομικῶν.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως, οἱ Ὑπουργοὶ καὶ βουλευταὶ ἐργάζαντο ἐξῶ. Ὁ λαὸς καὶ ἡ παραταγμένη Ἐθνοφυλακὴ τὸν δέχτηκε μετὰ τὴν ἐξουσίαν. Στὸν Προδικοῦργον καὶ στὸν Προεδρὸν τῆς Συνελεύσεως ἀπενεμήθησαν στρατιωτικαὶ τιμῆς. Ἐπειτὰ ἡ Ἐθνοφυλακὴ ἀνεχώρησε μετὰ τυμπανοκρουσίας καὶ ζητωκραυγῶν. Ἦταν ἡ ὥρα 11 π. μ. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι — ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες — ἀπὸ τὰ μαλκόνια καὶ τὰ παράθυρα ἐπεφρμυδαῖον τὴν Ἐθνοφυλακὴν ἡ ὁποία καὶ τὴν πόλιν ἐφ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΕΒΔΟΜΗΘΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΘΕΛΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΚΑ 7
ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Έστωτε, δι'έν έτος... Δρχ. 130
Έστωτε, > > >... Φρ. 130
Αί εξαμήνοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν. Αί συνδρομαί δέον
ν' απευθύνονται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“, ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΛΕΦ. 200

Τό τεύχος τιμάται Δραχμάς 2,50

Δημοσιεύσεις δ στίχος δραχμαί 5. Δι' αγγελίας ιδιαίτεροι συμ-
φωνία. Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμάς 3.

Γενικός αντιπρόσωπος τοῦ „Μπουκέτου“ ἐν Ἀμερικῇ
Κ. ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 87-89 CORTLAND STR. NEW YORK, N. Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Γ. Β. Χ α λ κ ι ό π ο υ λ ό ν. Πειραιά. Πολύ θαμπή δυοτιχώς ή
φωτογραφία. Έχετε καμιά άλλη ποί καθαρή; Έ μ μ. Solitary,
Κύμην. Όχι επιτυχές το ποίημά σας. Φ. Σ τ έ ρ η ν, Θήβας. Έχετε
δύο δυοτιχώς υπάκουον κακοήθεις στον κόσμο ευχαριστούμενοι με τέ-
τοιον είδους χυδαίότητας. Απολύμεθα πολύ, πού δεν έχουμε πιά το χει-
ρόγραφο. Περίτρησε στο ξεκαθάρισμα του ταχυδρομείου μας. Ένεργήστε
ως πεντακόσιοι οι πληγωμένοι στους δρόμους των Ἀθηνών, πού
ήταν τότε μικρή πόλις το πολύ 70 χιλιάδων κατοίκων.

Οί αντίπαλοι στρατοί βγήκαν από τας Ἀθήνας και κατεσχέ-
νωσαν σε θέσεις μακρινές ή μία από την άλλη. Ύστερ' από ήμέ-
ρες δ μὲν Κορωνάιος με
τους άντρες του έλαβε διατα-
γή και πήγαν στο Μεσολόγγι
(Όρεινοί), δ δὲ Παπα-
διαμαντόπουλος με τους δι-
κούς του (Πεδίνοι) στη Σάρ-
τη. Την πρωτεύουσα έφρου-
ρούσε πάντοτε ή λαοφιλής
Έθνοφυλακή.

Η Έθνοσυνέλευσις έπα-
νέλαβε τις εργασίες της και
στις 5 Ὀκτωβρίου μερικοί
βουλευται από εκείνους πού
είχαν πρωτοστατήσει στην
εκθρόνισι τοῦ Ὁθωνος υπέ-
βαλαν ένα ψήφισμα πού
έπεσε σάν μπόμπα. Τό ψήφι-
σμα έλεγε:

„Τά μέλη τοῦ Ὑπου-
ργείου τοῦ αἵματος, ήτοι οί
Ἀθ. Μιαούλης, Χ. Χριστό-
πουλος, Δ. Βότσηρης, Μ.
Πολλάς, Εὐστ. Στίμος και Ἀθ.
Κουντουριώτης: σιροῦνται
ἐπὶ δεκαετίαν τῶν πόλι-
κῶν δικαιωμάτων“.

Επρόκειτο γιά τό Ὑ-
πουργείο πού κατέπνιξε στο
αἷμα την επανάστασι τοῦ
Ναυπλίου, τῆς Κύπρου και
άλλων επαρχιών.

Πρώτος έλαβε τό λόγο
ὕπερ τοῦ ψηφίσματος δ Ὁ-
δυσσεύς Ἰάλεμος, πληρεξού-
σιος Σμύρνης, νέος ἄφοδός
και επαναστατικός. Ἐπειτα
ἐμίλησαν πολλοί ἄλλοι και
τό ψηφισμα τοῦ πολιτικοῦ
θανάτου τῶν ὕπουργῶν ἔγι-
νε δεκτό, γιά ν' ανακληθῇ
μετά ένα χρόνο.

Τέλος στις 17 Ὀκτωβρίου
δ ἀντιοδόκιμος πού έφρονε
τό νέο Βασιλέα τῶν Ἑλ-
λήνων Γεώργιο τῶν Ἀ'. —
νεαρό δόκιμο ὡς τότε τοῦ
Δανικοῦ Ναυτικοῦ — έράξε
στον Πειραιά και τά βάσανα
τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ έπαγαν
ὀδυστικῶς. Τοῦλάχιστον τῆς
γενεάς ἐκείνης...

τέλος δπως νομίζετε καλύτερα. Α. Ε. Σ. Πειραιά. Μας γράφετε να
μοσιεύσουμε το ποίημά σας... «για να καταλάβετε τι διαφορά υπάρχει
μεταξύ ζωής και θανάτου»! Μπορεί να το «καταλάβει» κανείς από
ένα ποίημα; Πώς δεν το ένοιωσε π.χ. όταν το «εργαστεί». Την
επειδή το ποίημά σας εινε ανεπιτυχές ος λύνουμε ήμεις την απορία
την. Ζωή εινε το νά... εἴ κανείς και θάνατος τό... να μή εἴ... Προ-
μένου να διαλέξη κανείς μεταξύ τῶν δύο εινε προτιμότερο ή ζωή
με μερικά εκατομμύρια στην τσέπη!... 1. Μ α ρ κ έ α ν, Ἀγ. Αἰω-
ρους (Κορινθίας). Και το πρώτο ποίημά σας πού έμυρίσε... Σίγου-
ρα αυτό πού μυρίζει κρασί όχι πολύ-πολύ διαφορετικά μεταξύ του. Πο-
τως να τα δύο πρώτα εἰς ισοχία σας, τα και πλέον επιτυχῇ:

Σάν αποθάνω φίλοι μου,
τά νεκρωμένα χείλη μου
με ρετινιάντο βοέξατε
Κι' άπάνω εἰς τό μνήμα μου
πρωτοῦ οὗς βρή τό κρίμα μου
κληματαργιά φτυέφατε!

Γ. Δ ε ο ν τ έ ρ η ν. Όχι τόσο επιτυχές το ποίημά σας. Απο-
γετε τα πεζά τραγούδια. Δεν επιτυχαίνουν εύκολα. Γ. Ν κ ρ έ α ν, Τε-
πολι. Μη λημονάτε το δικαίωμα κρίσεως. Καλό το πρώτο σας τρα-
γούδι ή «Καταχνιά», πού το δημοσιεύουμε εδώ:

Ἀπ' την αγή της καταχνιάς ή συγνεφοπλημύρα
Σάν καταρράχτης σιωπηλός πέφτει απ' την κορφή,
Πού τα κυματοσύννεφα τη σκέπουν γύρω γύρω
Λές κι' εἶνε τ' ὄρος τοῦ Σινά πού ή θεία θά βγή Μαργή.

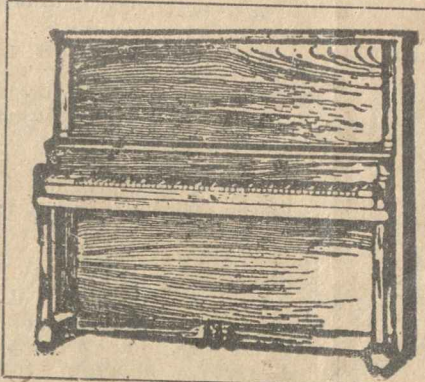
Ἀν οἷξες κάτω μά ματιά βλέπεις με δέος στον δρόμο,
Τ' ὄρατο χωριό πού χάθηκε, οί κάμποι, οί ακρογιαλιές,
Και ή άσπρη ομίχλη επάνω τους σά λίμνη τῶν Σοδόμων
Τή νύχτα π' ὅψε απλώθηκε κι' έθαψε τις ζωές.

Μά νά! κι' ὁ ήλιος πού έλαμψε στην άκρη της θάλασσας
Και σκόρπισαν σάν όνειρα βαρειά οί καταχνιές.
Χαμογελᾷ πάλι ή ζωή... Σάν τό πριλάντι ή πλάσις...
Ψαρόβαρκες στη θάλασσα κι' άρνιά στις ροκαλιές!

Τ ά κ η ν Πα τ ρ ι ν ό ν, Δαδί. Όλα καλά και ήγια, πού το ποίη-
μα χωρίς δικαίωμα κρίσεως. Γιατί: Πάντως δεν μπορεί να δημοσιευθῇ
«Μπουκέτο». Εἶνε μὲν καλό, αλλά καλ... σόαν! Ὡς γροστόν δὲ
«Μπουκέτο» δεν δημοσιεύει νεγκλιζέ κομμάτια κ.λ.π. κ.λ.π. Το ποίη-
μας και ή πατρις σας μὲς
μζει κάποιον φίλον Γάβρι-
ητε μας και φρονισαί με-
Φ. Βί τ ε η ν, Βλάση (Κο-
λαρίον). Ἐλλείπει καθότι
δεν έχει σχεδόν άξια. Αν θέ-
τε στείλετε το και γράψατε
πώς να σας εμψάσωμε με
δραχμάς, τό άνωτατον όφελος
της τιμῆς. Χ α ρ ι τ έ ρ η ν,
χ ο ρ ι ά δ η ν. Μας έγραψατε
ότι το διήγημά σας «δεν πο-
ρεται από κανένα λογι-
κην, ούτε επιστήμονα. Αλλά
από ένα τεχνίτην οὐνό-
μων! Έν τούτοις το ποίη-
μας προσιετικά. Δεν έπρεπε
λίγους επιτυχές δυοτιχώς
άπό το έργαίον και ή
τις δύο πλευρές τοῦ χω-
ρι. Ὑ φ α ρ τ έ ρ η ν, (Πα-
ῦ πάλληροι). Μας γράφετε
να δημοσιεύσουμε, διότι το ποίη-
μας οὐδὲ δὲ το ίδιον διαμαρτυ-
ρῆς τοῦ «Μπουκέτου». Τὸ ποί-
ημα ευχαριστίας και οὐδὲ
τοῦμε συγχρόως: Γιατί
θίγει το πρόγραμμα; Εἶνε άπο-
ή ποίησις: Θ. Ἀ ρ β α τ έ ρ η ν,
Πράβριον... Όχι επι-
τυχές το ποίημά σας. Μας
Χ α τ ζ η π έ τ ρ ο ν, Πει-
ραιά. Σας ευχαριστούμε θερμά
γιά τα στανέτα. Έγινε μια
μιά παράκλησι να ος κάμωμε
άδωνε τα ος κάποιον να ος
καθαρογράψη και εναποθέ-
τα μαζί με άλλα. Τα δημο-
μας τραγούδια εἰς ποίημα
τάτος θραυτός. Βάλτε την
γιά σας να ος τα πη δια-
στείτε ολόκληρη την σελίδα
καθαρογραμμένη. Θά δημο-
θοῦν όλα. Τα περνούμεμε
ποιήσις. Γ. Β. Προσοχή.
Η θά παράσσει ή θά εἰς
άπαντήσας. Πάντως ή
λύτως καλά τα τραγούδια
θέλουν περισσότερο δια-
κρίση.

ΠΙΑΝΑ PULLMAN

Μην εκλέγετε το πιάνο σας, χωρίς να έχετε έ-
ξετάσει τα πιάνα PULLMAN. Η απόκτησις ενός

πιάνου PULLMAN
σας εξασφαλίζει
από απόψεως
ποιότητας ΤΗΝ
ΑΡΙΣΤΗΝ, και
από απόψεως δα-
πάνης ΤΗΝ Ε-
ΛΑΧΙΣΤΗΝ.
Συγκρίνχτε α-
μερολήπτως. Με-

γάλακι εύκολίσι πληρωμής. Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

12—Στοκ Άρσακείου—12

Α.Ε.ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Έκδοση κλήρων τοῦ Μεγάλου Λαχείου εἶνε αὐτοτελής
5.000 λαχῶν κερδίζουν εἰς ἑκάστην κλήρωσιν Δραχ. 5.500.000

Κλήροι	1	πρὸς	Δραχ.	2.000.000
1	1	»	»	4 0.000
2	1	»	»	300.0 0
3	1	»	»	200 000
4	1	»	»	100 000
5	1	»	»	80.000
6	1	»	»	50.000
7	1	»	»	40.000
8	1	»	»	30.000
9	1	»	»	24.000
10	1	»	»	20.000
11	1	»	»	13.000
12	1	»	»	12.000
13	1	»	»	10.000
14	1	»	»	10.000
15	10	»	Δραχ. 8.000	80.000
16	10	»	» 7.000	70.000
17	15	»	» 6.000	90.000
18	15	»	» 5.000	75.000
19	25	»	» 4.000	100.000
20	60	»	» 3.000	180.000
21	100	»	» 2.000	200.000
22	750	»	» 800	600.000
23	4.000	»	» 204	8 6.000
Κλήροι 5.000		ΚΕΡΑΙΖΟΥΝ	Δραχ. 5.500.000	

Αφ' ὧς τις κερδίζων εἰ: μίαν Κλήρωσιν ὡς ἐκ τοῦ συστήμα-
τος της διανοῆς τῶν κερδῶν, πλείονα τοῦ ἐνὸς κέρδη λαμβάνει
ἐκ τῶν κερδῶν ταῦτα.

24 ΚΛΗΡΩΣΙΣ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Έκαστον γραμμάτιον διαιρείται εἰς 4 τμήματα πολυπύεμα ἀντὶ 50
δραχμῶν και παρῶντα δικαίωμα εἰς τό τέταρτον τῶν ὡς ἄνω κερδῶν.

ΜΙΑ
ΣΥΝΤΑΓΗ
ΤΗΣ ΠΕΡΛ
ΟΥΑΝΤ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥΣΥΝΔΡΙΟΥ

Έπαναφέρει τό πρότερον χρώμα. Δεν
βάφει την επιδερμίδα και δυναμώνει
τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
Όδός Ζωοδόχου Πηγῆς 48.— Ἀθήναι.
Τιμή δρχ. 50, διὰ τὰς Ἑπαρχίας 60.

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάμνει τό ὀραϊότερον δερμα. Εἶνε
ἀπολύτως ἀβλαβής. Συντηρεῖ την καλ-
λὴν και εξαλείφει τὰς ρυτίδας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
Όδός Ζωοδόχου Πηγῆς 48.— Ἀθήναι.
Τὸ βαζο δρχ. 15, διὰ τὰς Ἑπαρχίας 20

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

κάμνει ὀρατο δέρμα. Ζητήσατε
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 46

— ΑΘΗΝΑΙ —

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ. Νοσήματα Παθολογικά
Γυναικολογικά. Νέα Διευθύνσις:
Όδός Πατίνων αρ. 117. Δέχεται 8—9
π. μ. και 4—5 π. μ.

ΓΕΩΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξά-
τιαν Ἑπιμελητής της Ἱδιαιτέρας Κλιν-
ικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φω-
τεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην Ὅδός
Κεραλινίας 15α.

Ὡραι 8—10 π. μ. και 4—6 π. μ.

ΥΓΙΕΙΝΗΝ ή ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑΝ

Έκλέξατε, Κυρία...

Η ΚΡΕΜΑ ΣΙΜΟΝ

(CRÈME SIMON)

ἀπαλλάσσει τό δέρμα
ἀπό κάθε νοσηράν προ-
διάθεσιν.

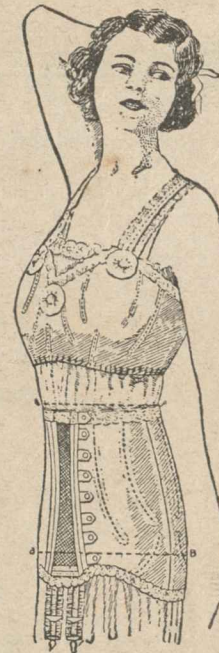
Ένδυνωμόννει τό
ζωϊκά ὄργανα της επι-
δερμίδος και δίδει οὐτω
εὐκαμψίαν, διαλότη-
τα και ἀπαλότητα εἰς
τό δέρμα, εἰς δὲ τὸν
χορματισμόν λευκότη-
τα και καθαρότητα.

Ἐπὶ τούτοις ή πανθουολογούμενη
δραστική αυτής της ἐξόχου χρέμας
καλλωπισμοῦ, τό ἀπο καθαράς ἐσάνς
ἀνθῶν ἀρωμά της, ή ἰδιότης αυτής
τοῦ διατηρεῖν θαυμασίως την ΠΟΥ-
ΔΡΑΝ ΣΙΜΟΝ δίδουν ἐν τῶσον εὐχα-
ριστον τέμα εἰς τὸν καλλωπισμόν της
γυναικός, ὥστε αὕτη δὲν γνωρίζει
πλέον πού σταϊατᾷ ή υγιεινή...
...και πού ἀρχεται ή φιλαρσεσκία.

Πωλεῖται πανταχοῦ.

ΚΡΕΜΑ ΠΟΥ ΔΡΑ ΣΑΠΩΝ ΣΙΜΟΝ
59, Faub. St. Martin. PARIS.

ΖΩΝΑΙ-ΚΟΡΣΕΔΕΣ-MAILLOTS

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Γ. ΜΠΑΚΑΚΟΥ (Θρόνοις)

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βι-
βλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθήκας.

Κυρίαί!

Βάψατε χόναι σας τὰ γορε-
ματά σας με γερμανική βα-
φή χάρκας "ARTI" και δάε
γίνου καλλιούργια.

Π. Β. Χ α λ κ ι ό π ο υ λ ό ν

LA GIOVANOTTA

(Η ΤΖΙΟΒΑΝΟΤΤΑ)

Βαφή τριχῶν.— Ἀνωτέρχ ὀλων.

Έχει τερασσίαν κατανάλωσιν παντοῦ διότι εἶνε στιγμιαία, εἶνε
ἀβλαβής, εἶνε εὐθηγή.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὍΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

"NUTRICIA"

Όλλανδικὸν Γάλα εἰς γόνιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τό τέταρτον. Ἡ μόνη
ἀρίστη και εὐθηγή τροφή διὰ τὰ βρέφη. Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστάται ἀπὸ
τοῦς ἱατροῦς. Ἐκτός της ὡς ἄνω τροφῆς διὰ τὰ βρέφη Ἡ Μεγάλη Ἑταιρία
«NUTRICIA» παρῶνται και Γάλα τελευτάς ἀποβουτυρωμένων διὰ τὰς ἐντεροκί-
κας καὶ τὰς φημινόμενες «BATTERIES» (condensed battemilk).
Γραφεῖα Ἀντιπροσώπων ΣΤΑΙΟΥ 24 (Στοά).

ΘΕΛΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΣΑΣ;

ΦΕΡΡΟ-ΚΙΝΑ-ΜΠΙΣΛΕΡΙ

Με βάσιν τὰ συστατικά τοῦ ΣΙΔΗ-
ΡΟΥ ΚΙΝΑΣ κ.λ.π. συνιστάται ἀπὸ
τοῦς ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ὉΛΟΥ, διὰ πάντα
ἀσθενήσαντα ὄργανισμὸν και εἰδι-
κάς διὰ τὰς ΧΑΛΩΤΙΚΑΝ ΔΕΣΠΟΙ-
ΝΙΑΣ, ΑΝΑΙΜΙΚΟΥΣ ὀΡΓΑΝΙ-
ΣΜΟΥΣ κ.λ.π.

Ἀνοίγει τὴν ὁδὸν και διὰ ΔΥ-
ΝΑΜΙΝ, ΖΩΗΝ, και ΥΓΕΙΑΝ.

Έξοχὴ ἑταίρια διὰ τὸν πόσον με ἀσθενὸν ὄργανισμὸν ὡς ἐπὶ
χρεωδῶν κατεῖναι εἰς τό κέντρον Γενικό: ἀξία δρχ. 200.000 πω-
λεῖται ή ἐνταλλάσσεται με ἀνάλωτον σκῆδον ή και με οἰκόπεδον εἰς
ἀκτὶνα Πλάκας, Μακρυμάνη, Νεαπέλεως, Κ.λ.π. κ.λ.π.
Πληροφορία Τυπογραφία Σ. ΣΤΡΑΤΙΓΑΛΟΥ (Δέχεται 7) 8-10 π.μ.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δομῆματα και χορτὶνα. Πληροφορία διὰ
γραφεία μας.

ΤΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ 1927

Ἐκτὸς τῆς ἄλλης ἀριστουργηματικῆς ὕλης, περιέχει καὶ τὰ ἐξῆς:

«Περασμένα Μεγαλεία» διήγημα τοῦ κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, «Ὁ Συνένοχος» διήγημα τοῦ κ. Διον. Κοκκίνου, «Τὸ Ἄνθος τοῦ Οὐρανοῦ» ὁραιότατο ἀνατολίτικο παραμῦθι, «Ἡ φυγὴ» διήγημα τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα, «Ὁ Μπάρμπα Μάρκος, ὁ μάγιστρος» ναυτικὴ ἡθογραφία τοῦ κ. Κώστα Φαλτάιτς, «Ὁ Γ. Βούλγαρης» μιὰ μεγάλη φυσιογνωμία τῆς Προπαναστατικῆς Ἑλλάδος, «Θρίψαλα» τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, «Τὸ Στοιχειωμένο Σπίτι» εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Σταμ. Σταμ., «Θαλασσινὸ» ποίημα τοῦ κ. Ρώμου Φιλύρα, «Τὰ Χριστούγεννα τοῦ Παπᾶ Βαγγέλη» διήγημα τῆς δίδος Γεωργίας Ταρσοῦλη, «Ἡ φλόγα» μονόπρακτο δράμα τῆς κ. Αἰμιλίας Στεφ. Δάφνη, «Ἡ διαφήμις διὰ μέσου τῶν αἰώνων» ἓνα ἀνέκδοτο γράμμα τοῦ Ντοστογιέφσκυ, «Λύσαντρος Λύτρας» θεατρικὸ ἐπεισόδιον τοῦ κ. Αἰμ. Βεάκη, «Ἡ πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου» μιὰ ἄγνωστη σελὶς τοῦ ἀγῶνος, «Τὸ κάπνισμα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Θεάτρῳ» τοῦ κ. Ν. Λάσκαρη, «Στὴ Στέπα . . .» διήγημα τοῦ μεγάλου Ρώσου συγγραφέως Ἰβάν Μπούνιν, ἓνα ποίημα τοῦ κ. Ι. Δεληκατερίνη, «Τὸ Φάντασμα τοῦ Φόλγκο» διήγημα τρόμου τοῦ Ἀντρέ ντέ Λόρντ, «Τὰ Φαρμακερὰ Φεΐδια», «Ἡ Κόρη τοῦ Προδότου» διήγημα τοῦ Ἑρνέστου Ντωντέ, «Ἡ Φρέζια στὴ γαστροῦλα τῆς» ποίημα τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμά, «Ἡ ζωὴ τοῦ Μόζαρτ», «Ἡ Τιμὴ τοῦ Ταρταρίνου» κωμῶδιον μονόπρακτον τοῦ κ. Θ. Συναδινεῦ, «Τὰ Ἑπτὰ Θανάσιμα Ἀμαρτήματα» διήγημα τῆς Λάγκερλεφ, «Τὶ ἦταν ὁ πατέρας σου» διήγημα τοῦ κ. Στεφ. Δάφνη, «Χριστούγεννα» διήγημα τοῦ μεγάλου Πολωνοῦ συγγραφέως Ρέιμοντ, «Ἡ Ἐξομολόγησις» τοῦ Μπαρμπύς, «Οἱ Τύραννοι τῆς Ἀναγεννήσεως», «Οἱ Ἐρωτες τοῦ Βύρωνος» τοῦ κ. Κλέωνος Παράσχου, «Ὁ Χωρισμός» ποίημα τῆς Μυρτιώτισσας, «Ὁ Δάσκαλος τῶν Πουλιῶν» παραμῦθι τοῦ Μαρόκου, «Ἡ Ἱστορία ἐνὸς Σκύλλου» διήγημα τοῦ κ. Χάρη Σταματίου, Ποιήματα τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνη καὶ χίλια ἄλλα διηγηματάκια, ποιήματα, ἀνέκδοτα κ. λ. π. Ὁ χώρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὰ ἀναφέρωμεν κεχωρισμένα.

Δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ κανένα Ἑλληνικὸ σπίτι διότι θὰ εἶνε ἡ πραγματικὴ χαρὰ τῆς οἰκογενείας.